

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Aleše Novotného a přísedících Mgr. Kláry Pfeiferové a Aleny Reschové v hlavním líčení dne 1. září 2020,

takto:

Obžalovaný

A. Š.,

nar. XXXX v XXXX, ve XXXX, státní občan XXXX, XXXX, v České republice bytem XXXX, XXXX,

je vinen, že

dne 1. 1. 2019 v době kolem 00:10 hodin v Blansku na ulici XXXX, na pozemní komunikaci před bytovým domem č. XXXX, poté, co se ve svém bytě ozbrojil sekerkou celkové délky 35 cm o hmotnosti 0,87 kilogramu a nožem o délce čepele 20 cm, fyzicky napadl poškozeného V. J., nar. XXXX, se slovy: „Já tě zabiju, mlátit děcka mi nebudeš!“, a to úderem sekyrkou, vedeným shora

na hlavu, který se poškozenému podařilo vykrýt a odklonit tak, že jej sekyra zasáhla tečně do oblasti hlavy nad levým obočím a způsobila mu sečnou ránu o délce 35 milimetrů, když uvedeným mechanismem mohlo dojít ke způsobení smrtelného poranění poškozeného v důsledku poškození životně důležitého orgánu - mozku – v souvislosti se zlomeninou spodiny či klenby lebni, krvácení do mozkových obalů a zhmoždění mozku, kdy k dokonání činu nedošlo pouze v důsledku obrany poškozeného, tedy okolnosti na vůli obžalovaného nezávislé, kdy věděl, že takto mířeným a razantním způsobem vedeným útokem sekerou na oblast těla, kde jsou uloženy životně důležité orgány, poškozeného může usmrtit a v případě, že se tak stane, byl s tímto následkem srozuměn,

tedy

dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jiného úmyslně usmrtil s rozmyslem a jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo,

tím spáchal

zvláště závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku,

za to se mu ukládá

podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání

12 (dvanácti) roků.

Podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje **do věznice se zvýšenou ostrahou.**

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku trest propadnutí věci a to: sekery délky 35 cm o hmotnosti 0,87 kilogramu a loveckého nože celkové délky 33 cm (délky čepele 20 cm) s koženkovým pouzdem, které tvoří přílohu tohoto trestního spisu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Martina Střechová

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozená Zdravotní pojišťovna ministerstva vnitra České republiky, se sídlem Praha 3, Vinohradská 2577/178, PSČ 130 00, IČ 47114304, se svým nárokem na náhradu majetkové škody odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

A/ Skutková zjištění

1. Obžalovaný dne 1. 1. 2019 v době kolem 00:10 hodin v Blansku na ulici XXXX, na pozemní komunikaci před bytovým domem č. XXXX, poté, co se ve svém bytě ozbrojil sekerkou celkové délky 35 cm o hmotnosti 0,87 kilogramu a nožem o délce čepele 20 cm, fyzicky napadl poškozeného V. J. se slovy: „Já tě zabiju, mlátit děcka mi nebudeš!“, a to úderem sekyrkou, vedeným shora na hlavu, který se poškozenému podařilo vykrýt a odklonit tak, že jej sekyra zasáhla tečně do oblasti hlavy nad levým obočím a způsobila mu sečnou ránu o délce 35 milimetrů, když uvedeným mechanismem mohlo dojít ke způsobení smrtelného poranění poškozeného v důsledku poškození životně důležitého orgánu (mozku) v souvislosti se zlomeninou spodiny či klenby lební, krvácení do mozkových obalů a zhmoždění mozku, kdy k dokonání činu nedošlo pouze v důsledku obrany poškozeného, tedy okolnosti na vůli obžalovaného nezávislé, kdy věděl, že takto mířeným a razantním způsobem vedeným útokem sekerou na oblast těla, kde jsou uloženy životně důležité orgány, poškozeného může usmrtit a v případě, že se tak stane, byl s tímto následkem srozuměn.
2. Ve výroku rozsudku podrobně popsany skutkový děj byl prokázán dokazováním provedeným v hlavním líčení. V souladu s ustanovením § 2 odst. 5 trestního řádu soud zjišťoval skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Podle § 2 odst. 6 trestního řádu provedené důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.
3. Pro úplnost je nutno konstatovat, že se jedná o druhý rozsudek soudu prvního stupně, kdy rozsudek ze dne 23. 10. 2019, kterým byl obžalovaný A. Š. při totožném popisu skutku uznán vinným zvláště závažným zločinem vraždy podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a odsouzen ke shodnému trestu, byl zrušen usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 18. 12. 2019, č. j. 5. To 94/2019-475. Důvod pro zrušení původního rozsudku soudu prvního stupně spočíval v odlišném hodnocení důkazů, týkajících se průběhu skutku, kdy soud druhého stupně hodnotil jednotlivé důkazy v kontextu změněné výpovědi obžalovaného A. Š..
4. Obžalovaný A. Š. v přípravném řízení nejprve dne 2. 1. 2019 (č. l. 178-179) využil svého práva a k věci odmítl vypovídat. V rámci rozhodování o vazbě dne 3. 1. 2019 postupoval obdobně, tedy ke skutku odmítl vypovídat, kdy pouze uvedl, že ví, „že se mu stala ta věc“, celá záležitost dle něj byla nešťastná náhoda, když na Silvestra bylo vše emotivní, venku byla spousta lidí, rachejtle střílela celá ulice a neví, proč si poškozený vybral právě je. Události mu je líto. Při dalším výslechu dne 1. 2. 2019 (č. l. 180-185) trestnou činnost, která je mu kladena za vinu (napadení poškozeného) částečně doznal, když popsal jím vnímaný průběh napadení i okolnosti tomuto předcházející. Na svoji obhajobu uvedl, že uvedeného dne večer před půlnocí ležel v ložnici a koukal na televizi, když má dlouhodobé zdravotní problémy se žaludkem, a proto si vzal lék Ibalgin. Asi ve 23:55 hod. už venku pouštěli rachejtle a synové G. a E., kteří měli nakoupené rachejtle, je šli také pouštět ven. Manželka byla v kuchyni a koukala se ven, jak lidi pouští rachejtle. Za nějakou chvíli otevřela okno a začala křičet, protože viděla, jak nějaký pán napadl jejich syny. Vstal, utíkal do kuchyně, podíval se z okna a viděl muže, který vypadal jak zápasník a zrovna stáhl G. čepici na tvář, popadl ho kolem pasu, zatřepal s ním a hodil jej na zem. Báł se o

Shodu s prvopisem potvrzuje: Martina Střechová

sebe, jak má bránit syny proti takovému chlapovi a tak si vzal z balkonu sekyrku a nůž, aby toho chlapa jenom postrašil a vylekal. Sjel výtahem dolů, vyšel na ulici a šel k pánovi, který napadl G. (poškozenému), křičel na něho, proč je napadl. Když k muži přišel, tento byl vzteklý, okamžitě se na něj (obžalovaného) rozmáchl rukama, jakoby do něj chtěl strčit, či jej udeřit. Proto uskočil, aby jej nezasáhl a při tom mu uklouzly nohy a málem ztratil rovnováhu, a jak v pravé ruce držel sekyrku, tak se rozmáchl, aby neztratil rovnováhu. Tím, jak se sekyrkou rozmáchl, tak poškozeného zasáhl tečně nad levým obočím. Poškozený se zarazil a vulgárně (rasisticky) začal nadávat. On ustoupil dozadu asi o 4 metry, aby vzdálenost byla větší, kdyby poškozený náhodou v napadení chtěl pokračovat. Doběhl syn G. a poškozený ustupoval pozadu směrem k popelnici. Viděl, že jsou dva a tak ustoupil až na chodník ke vchodu. I oni ustupovali, mezi tím probíhala (vulgární) slovní výměna. Poškozený říkal, že jsou ubožáci, že jsou na něho dva, že jsou ozbrojení a on se ho opětovně ptal, proč napadl jeho syny. Syna E. v době napadení neviděl. Pak „zavelel“ G. „Domů!“ a odešli do své bytovky, kde čekali chvíli na syna E. a pak společně odjeli výtahem k bytu. Dotázán opakovaně uvedl, že sekyrkou poškozeného nechtěl zabít, chtěl ho jen vystrašit, polekat a když viděl, že se na něj rozmachuje, tak se lekl, uskočil dozadu, silnice byla namrzlá, tak uklouzl, rozhodl rukou a zasáhl ho tečně nad obočí. Rozhodně vyloučil, že by poškozený ránu „vyklonil“, jeho ruce sjely po něm. Ostrá část kovové sekery byla v počátku konfliktu natočená k němu a plochá k poškozenému (z hlediska další obhajoby již uváděl, resp. předváděl, že plochá část nesměřovala k obžalovanému, ale k zemi, pokud by směřovala plochá část k poškozenému, pak logicky by musela být v postavení, kdy topůrko by bylo svisle k zemi a zjevně by se jednalo o svědky popisovaný nápráh). Bouchl jej plochou částí. Poškozenému nevyhrožoval, rozhodně nepoužil výraz, že „jej zabije“. Dále se pak vyjádřil i k předchozímu konfliktu s poškozeným v červnu 2018 v souvislosti s parkováním.

5. V hlavním líčení dne 8. 8. 2019 na této obhajobě setrval, kdy se nejprve podrobně vyjádřil k napadení syna E. poškozeným (úderem pěstí do jeho ramene), aby následně uvedl, že toto viděla jeho manželka a nikoli on a jemu toto řekla až po jeho návratu domů. Poté popsal konflikt poškozeného se synem G. (opět většinou v reprodukované verzi), kdy on sám viděl, jak s ním poškozený praštil o silnici. Zde poměrně nelogicky jako prvotní impuls ke svému jednání (vybavení se sekerkou a nožem) popsal obavu o syna E., jehož napadení přitom neviděl, následně o druhého syna a nakonec i o sebe. K vlastnímu konfliktu, který jinak popsal prakticky shodně jako v přípravném řízení, nově upřesnil, že když sjel dolů, uviděl poškozeného J. vracet se od garáže a syna G. pohybovat se za ním v dostatečné vzdálenosti (asi 2-3 metry za auty). Když přišel k poškozenému, tak tento první co udělal, tak se na něj rozmáchl rukou a chtěl jej udeřit pěstí do tváře (nyní již s jistotou úmyslu poškozeného oproti předchozí výpovědi). Jako důvod uklouznutí pak popsal mimo uskočení před úderem („ohnání se pěstmi“ poškozeného) i namrzlou silnici, kdy měl problém se na ní, v zimních botách s gumovou podrážkou, udržet. Sekeru při příchodu držel v pravé ruce ostřím (břitem) směrem nahoru a nůž měl v pochvě v levé ruce. K tomuto upřesnil, že obě ruce měl volně spuštěné podél těla, aby následně předvedl, že ruka se sekerou svírala zhruba pravý úhel (případně úhel o něco menší). Poškozeného pak udeřil hranou sekery za situace, kdy tento stál asi 1 metr od něj a to v „boxerském postoji“, čelem k němu s napřaženýma rukama. Synů se doma, ještě před příjezdem policie, ptal, co se stalo, tito mu to popsali a i on jim popsal, jak se to událo, když do toho vstoupil on. Sekeru po návratu domů nečistil, pouze ji dal do igelitové tašky.
6. Po vyhlášení nepravomocného odsuzujícího rozhodnutí tento obžalovaný již v rámci podaného odvolání avizoval, že hodlá změnit svoji výpověď, což i před odvolacím soudem dne 18. 12. 2019 učinil, kdy jiným způsobem popsal tu fázi, týkající se konfliktu s poškozeným, která byla zcela jednoznačně soudem prvního stupně vyvrácena jako zjevně nepravdivá. Fakticky se jedná o situaci přímo předcházející napadení poškozeného, kde nyní uvedl, že je pravdou, že mu „nepodjely nohy“ na náledí, ale že k tomuto došlo v důsledku jeho uskočení před napadením. Z hlediska vlastního popisu tedy k absolutně žádné změně nedošlo, pouze obžalovaný svoji

obhajobu přizpůsobil důkazní situaci, kdy vypustil ono uklouznutí, a to za situace, kdy jeho původní argumentace byla jednoznačně vyvrácena. V rámci písemného odvolání přitom pozměnil i své původní údaje ohledně možnosti napadení (při snaze zpochybnit úmysl usmrtit poškozeného) argumentací, že pokud by měl úmysl poškozeného usmrtit, mohl v útoku pokračovat (tento sekerou opakovat) a to za situace, kdy vedle něj stál jeho syn, který byl také ozbrojen a to nožem, který mu předtím podal, kdy tuto argumentaci, prakticky bez dalšího, převzal i stížnostní soud ve svých vývodech.

7. V rámci odvolacího řízení pak vysvětlil i důvody, které jej měly vést k oné nepravdivé formě obhajoby, když toto mělo spočívat v tom, že nedůvěřoval svému obhájci, kterého vnímal jako mladého a nezkušeného, a naopak se řídil radami osob, se kterými byl v kontaktu po zadržení, kdy tyto vnímal jako (kriminálně) zkušenější. Při svém popisu napadení pak nejprve zmiňuje, že když vyšel ven, tak svědci, mj. přítelkyně poškozeného, na tohoto křičeli, aby se otočil, že na něj jde sekerou (logicky tedy poškozený nemohl v tento okamžik, tedy v době, kdy obžalovaného se sekerou mohli svědci registrovat, být směrem čelem k němu, když byl vyzýván, aby se otočil). V rámci popisu postavení bezprostředně navazujícím na tyto údaje již ovšem uvádí, že stáli tváří v tvář. Vlastní napadení pak popsal následujícím způsobem: „když přišel asi na vzdálenost 1 metru od poškozeného, tento se okamžitě napřáhl a chtěl jej udeřit pěstí do obličeje. On v poslední chvíli uskočil a jen máchl rukou (tedy popisuje jeden mechanismus pohybu sekery). Poškozený se zarazil a začal mu nadávat“ (zde tedy obžalovaný možnou komunikaci s poškozeným, resp. vlastní projevy poškozeného, situuje až po proběhnuvším úderu, fakticky shodně s poškozeným a svými prvotními údaji, tedy nikoli před napadením, jak uváděla část svědků). Na doplňující dotazy pak vlastní napadení popsal slovy, že „jak se na něj (poškozený) rozmáchl pěstí, tak se proti němu ohnal rukou se sekerou, aby ho zastavil, kdy použil plochou zadní část sekery“ (tedy argumentuje cíleným užitím sekery, její zadní strany, nikoli pohybem nějakým reflexem apod., což je možné pouze za situace, kdy zadní strana sekery se dostává minimálně do výše hlavy poškozeného a fakticky se jedná o pohyb ve dvou fázích, zdvihu a následného úderu), což v jeho podání pojmově vylučuje úder zespodu, když vzhůru mělo směřovat ostří sekery, a nepřímou tak nabízí pouze variantu zasažení při zpětném vedení úderu proti hlavě poškozeného). Příchod svého syna G. zpět k místu tohoto incidentu pak popisuje až po napadení, s tím, že nezmiňuje, že by tento byl ozbrojen nožem (oproti písemnému podání), ale plynovou pistolí.
8. V hlavním líčení dne 5. 3. 2020 soud prvního stupně dle pokynů vrchního soudu provedl částečnou rekonstrukci skutkového děje (mechanismu vlastního úderu proti tělu poškozeného), a to jak ve verzi nyní prezentované obžalovaným, tak ve verzi poškozeného. Před tímto byl obžalovaný A. Š. opětovně vyslechnut, kdy uvedl, že při dosavadním řízení (arg. „v tom prvním stání“) lhal, kdy poslechl rady lidí, s kterými byl ve vazební věznici, kdy vzhledem k věku pochyboval o schopnostech a praxi svého advokáta. Je pravdou, že neuklouzl, pouze se snažil vyhnout útoku, a proto uskočil. Tedy v poslední chvíli uskočil dozadu, neztratil rovnováhu ani neuklouzl, máchl rukou (následně doplnil v záklonu) z toho důvodu, že se snažil ránu odvrátit (pokud by ovšem odvracel útok, logicky by sekera musela směřovat do oblasti útoku, tedy z jeho pohledu doleva), tedy zabránit pohybu poškozeného směrem k němu a zasáhnutí jej (obžalovaného) do obličeje (zde ovšem ve vyjádření k údajům znalce z odvětví kriminalistika, specializace forenzní biomechanika dne 1. 9. 2020 opět změnil tuto obhajobu v tom směru, že se nesnažil zabránit útoku poškozeného, nesměřoval proti útočící ruce, ale sekera šla kolmo vzhůru a doprava). V podstatě takto uskočil, možná na půl kroku, a ještě nahnul hlavu dozadu, takže pěst poškozeného jej nezasáhla, naopak poškozený, jak se rozmáchl, tak se dostal do náklonu, a jak šla jeho pravá ruka nahoru s tou sekerou, tak jej tečně zasáhl nad levé obočí. Dále uvedl, že viděl z okna útok na syna G., rozhodl se ho jít bránit, ne zabíjet nebo ublížit na zdraví poškozenému. Když se ocitl na ulici, tak poškozený J. se zrovna vracel od garáží, kam zahnal jeho syna. V té době na něj jeho (obžalovaného) manželka řvala z okna. I svědci na balkóně dávali znamení, že

někdo jde a stejně tak na něho volala jeho paní (svědkyně N.) (arg. „otoč se, jde na tebe se sekerou“), kdy on byl otočen k němu (log. čelem), tedy nikoliv zády, a v podstatě vyčkával jeho příchodu. Když k němu na vzdálenost tři čtvrtě metru až metr došel, tak se proti němu rozmáchl jako pravý boxer rukou, ale on toto tušil (a proto se i ozbrojil). Na dotazy upřesnil, že neuklouzl, ale při uskočení už neměl takovou rovnováhu. Jak uskočil dozadu, tak rukou, ve které držel sekyru, máchnul do levého obočí poškozeného. Jeho ruka přitom nebyla ani úplně napnutá ani pokrčená, ostří, když sekerku držel v ruce, směřovalo k němu. Proti poškozenému tedy směřovala plochá část. Zde výslovně dodal, že jak byl v záklonu, tak máchnul tou plochou částí (což opět naznačuje další mechanismus pohybu, když při příchodu na místo konfliktu, mělo dle jeho údajů směřovat ostří vzhůru a prvotní pohyb tak musel být vzhůru a to ostrím a nikoli plochou částí, když máchnutí plochou částí by fakticky směřovalo za něj, a až poté mohl „máchnout“ plochou částí, když výraz „máchnout“ evidentně evokuje aktivní pohyb). V rámci vyšetřovacího pokusu pak popsal a názorně předváděl, jakým způsobem uskakoval (fakticky se jednalo pouze o úkrok pravou nohou dozadu a nadzvednutí, vykopnutí, levé nohy) a pohyboval sekerou, kdy mimo jiné opětovně uvedl, že se snažil odrazit útočící ruku poškozeného. V rámci vyšetřovacího pokusu dále sám nastylizoval postavení obou s tím, že poškozený byl jistým způsobem předkloněný s nakročením pravé nohy (tento postoj poškozeného odsouhlasil, přestože v části předvádění sám předváděl nakročení poškozeného naopak levou nohou i s levou rukou mírně ohnutou před tělem v úrovni pasu) a napřaženou pravou rukou, kdy jeho vlastní předváděný pohyb neměl pouhou přímou (kolmou) složku (pohyb vzhůru), ale fakticky udeřil jakýmsi obloukem zespodu směrem zleva doprava (viz záznam). V průběhu této (opakované) simulace jsou přitom jeho pohyby ne zcela totožné, kdy v zásadě totožná je jen detailní prezentace okamžiku kontaktu sekery s čelem poškozeného, kdy prezentuje prakticky vodorovný pohyb sekery k čelu poškozeného. Předchozí „odskok“ (resp. úkrok, pohyb nejprve pravou nohou vzad), úhybný manévr (zaklonění) a pohyb sekery do místa kontaktu jsou spíše jen obdobné (v případě úderu směr vzhůru, zleva doprava), kdy před začátkem prezentovaného pohybu ruky obžalovaného se sekerou vůči tělu poškozeného již dochází k většímu či menšímu přetočení hlavice sekery z polohy ostrím vzhůru do polohy ostrím doleva a přesunutí ruky se sekerou z polohy podél těla do polohy před tělem. Zde ovšem opět nelze přehlédnout dosavadní obhajobu o čekání poškozeného v „boxerském postoji“ s napřaženými rukama (viz např. jeho údaje v hlavní líčení dne 8. 8. 2019), což by svědčilo pro obecný popis nejběžnějšího klasického boxerského postoje (střehu, s následným úderem - direktem), kdy přední ruka (v daném konkrétním případě levá) chrání a zadní vede úder, tedy nikoli jen s jednou nataženou rukou, jak je nyní předváděno (při faktickém náprahu pravou rukou až v souvislosti s „překvapivým“ úderem), což by ale fakticky přes tento kryt levé ruky prakticky vylučovalo nejen možnost zasažení poškozeného na hlavě, ale vůbec (při oné kontaktní blízkosti) možnost zvednout sekyru bez zasažení této ruky, a v této nové verzi tak nelze hovořit o dřívějším tzv. boxerském postoji, kdy tento by vylučoval onu překvapivost napadení (ze strany poškozeného).

9. Ke skutkovému ději se pak obžalovaný nepřímě vyjádřil i v rámci dopisu, který zaslal jako omluvu dne 15. 2. 2019 poškozenému (č. l. 346), kde uvedl, že se mu chce omluvit za tu nešťastnou událost a stejně tak i za své syny.
10. K prezentované motivaci svého jednání, obavě o syny, pak doložil výpis ze zdravotní dokumentace svého syna E. Š. ke dni 17. 5. 2009 (č. l. 348), ze které vyplývá, v souladu s jeho údaji, že tento má středně významnou aortální vadu, srdeční nedostatečnost (s doporučením k operačnímu zákroku) a dále recidivující luxace levého ramene.
11. Jeho obhajobu, která se postupně vyvíjí a reaguje na další důkazy, lze ve stručnosti i nadále shrnout tak, že vyzbrojením sekerou a nožem na obranu před silnějším protivníkem (poškozeným) reagoval primárně na vnímané „nevhodné“ chování ze strany poškozeného (napadení synů), kdy ale neměl v úmyslu tohoto napadnout, kdy k napadení došlo fakticky nešťastnou náhodou. Zde již v rámci druhého rozhodování sice není prezentována verze

„podklouznutí nohou na náledí“, ale fakticky shodné jednání při pouhé obraně, při úhybném manévru před napadením ze strany poškozeného (zčásti prezentované jako aktivní obrana). Vzhledem k prezentovanému mechanismu jeho obrany, tak nechtěl způsobit závažný ani jiný následek, pouze chtěl poškozenému zabránit v napadení své osoby, když ani prvotně neregistroval nic, co by svědčilo pro závažnost následku jeho jednání.

12. Při hodnocení věrohodnosti jeho výpovědi, tedy možné reálnosti popisu skutkového děje, musel soud, mimo jeho procesního oprávnění (obecně není povinen uvádět pravdivé údaje), opětovně přihlédnout k opakovaným změnám jeho výpovědi (zejména prvotního uklouznutí na námraze včetně vysvětlení tohoto postupu, jeho reakce včetně pohybu sekery, či popisu postavení a jednání poškozeného vedoucí k jeho uskočení) a to i v kontextu dalších důkazů, které svědčí pro rozpor jeho (ve výpovědi prezentovaných) údajů s objektivní realitou (např. zde zpráva hydrometeorologického ústavu ve vztahu k prvotní verzi), svědčící pro účelovou reakci na jemu známé důkazy (zde výpovědi svědků, resp. zejména poškozeného v kontextu s listinnými důkazy – místo nálezu krevních stop). Jeho údaje jsou přitom mnohdy v rozporu i s údaji osob, které by teoreticky mohly mít motivaci je potvrzovat (rodinných příslušníků). Nelze přehlédnout ani popisovanou intenzitu konfliktu, kdy je zjevná jistá snaha o popis vyšší intenzity agresivního jednání poškozeného (ve snaze toto prezentovat jako zavrženíhodné i pro případnou právní kvalifikaci) a zároveň trvalá bagatelizace útoku z vlastní strany. Zde i z hlediska prezentované obavy nelze přehlédnout, že v rámci návrhu na předběžné projednání obžaloby je prezentována vzdálenost poškozeného a syna G. v době příchodu obžalovaného jako bezprostřední (tedy teoreticky nadále hrozící konflikt), což by ale nutně představovalo potřebu poškozeného na tuto situaci (ohrožení – viz předchozí hrozba zbraní ze strany tohoto svědka) reagovat (logicky být k němu otočen), ale ve výpovědi v hlavním líčení je již prezentován dostatečný odstup. Údaje obžalovaného soud v tomto rozsahu proto vnímá jako částečné „ospravedlnění“ vlastního jednání, zejména s přihlédnutím k charakteru vlastního útoku.
13. Zde, mimo údajně zásadní změny výpovědi v rámci odvolacího řízení (doznání předchozích lží), nelze dále přehlédnout ani jisté „volné nakládání s údaji“ z hlediska přizpůsobování tvrzení vlastním potřebám. Tímto má soud na mysli zjevně opakovaně tvrzenou skutečnost, že ozbrojen byl pouze obžalovaný (synovi nůž nepředal), ovšem v okamžiku, kdy se hodí opačná verze (tedy při argumentaci možného razantnějšího útoku proti obžalovanému při argumentaci absence úmyslu tomuto způsobit těžší zdravotní následek) je již plynule prezentována tato verze (viz odvolání obžalovaného – „oba dva jsme byli ozbrojeni, syn držel nůž, který jsem mu před tím podal“, navazující na obdobné údaje v původní závěrečné řeči obhájce). V rámci odvolacího řízení pak při této variantě (možnosti důrazně útočit na poškozeného) již obžalovaný přitom (opět) zmiňuje, že syn G. měl (pouze) plynovou pistoli (viz č. l. 471). Nelze sice vyloučit, že se jedná pouze o „komunikační šum“ v obhajobě, kdy písemné údaje pocházejí zjevně od advokáta, který pravděpodobně prezentuje jím vnímaný (a logicky obžalovaným zprostředkovaný) průběh konfliktu, který prezentoval již v závěrečné řeči, ale onen skutkový popis jako argumentaci obhajoby (a následně i svoji vlastní) zmiňuje i odvolací soud, a proto je nutné na toto poukázat, když podrobněji se této problematice bude soud věnovat následně.
14. V rámci tohoto hodnocení, v části, kdy se jedná o rozpory verbálních údajů, zvažoval soud i jisté nevýhodné postavení obžalovaného z hlediska komunikace se soudem při zohlednění jeho rodného jazyka (minimálně slovenština) oproti běžnému komunikačnímu jazyku (češtině), což obžalovanému může ztěžovat schopnost přesně se vyjádřit a to přes jeho dlouhodobý pobyt v České republice. Soud se proto zabýval i tím, zda konkrétní údaje mohou být tímto v nějaké míře ovlivněny tak, že by mohlo dojít při jejich hodnocení ke změně či možné dezinterpretaci jejich významu, kdy ovšem takovouto situaci neshledal.
15. Ze svého trestného jednání je obžalovaný mimo svého částečného doznání usvědčován výpověďmi svědků, kteří vnímali jednání obžalovaného či dalších osob, ve spojení s listinnými

důkazy, kterým je zejména protokol o ohledání místa činu, ve spojení se znaleckými posudky, zejména k otázce poranění poškozeného.

16. Poškozený V. J. v přípravném řízení dne 17. 1. 2019 (č. l. 199-205) uvedl, že obžalovaného nezná, ví ovšem, o koho se jedná, neboť ho párkrát viděl, když s ním měl konflikt ohledně parkování. Předmětného dne se šli s přítelkyní podívat na ohňostroj do mezipatra na chodbu. Pak viděl, jak dva chlapi přišli na ulici před bytovku, začali rozbalovat z igelitové tašky ohňostroj. Říkal přítelkyni, že jsou tam kontejnery, byly narvané, nebyly vyvezené, vedle kontejneru byla zaparkována jeho dvě auta a dalších x aut. Začalo i namrzat, auta byla namrzlá na střeších. Chlapi vystřelili jeden kompakt a žhavé spady začaly padat na auta, na kontejnery, na všechno. Seběhl proto dolů s tím, že jim půjde říct, aby šli „do háje“, protože ohrožovali všechno, co tam je – bytovku, jeho i další auta. Seběhl dolů a řekl jim, aby se na to vykašlali, neodstřelovali to mezi bytovkami. Ten, co zapaloval, zůstal v klidu a přestal s tím, druhý k němu přistoupil a začal na něj rvát, co se do toho plete. A začali se dohadovat. On jim říkal, ať jdou nahoru k točně autobusu, že tam jsou travnatá pole a nehrozí nebezpečí, že by něco podpálili. Jeden zůstal v klidu, přestal se zapalováním. Naopak druhý mu řekl, ať se nestará. Pak se k němu přitočil a přitlačil mu něco na levou stranu hrudi a začal po něm rvát: „Chceš ju, chceš ju?“ Poodstoupil a viděl, že muž má něco ve tvaru zbraně v ruce. Tak mu ruku se zbraní chytil, zkroutil za záda a zjistil, že je to kovová zbraň. Muži se ale podařilo mu z rukou vyklouznout. První muž už byl v té době pryč. S útočícím mužem probíhala slovní výměna, muž držel zbraň (směrem dolů) a vyzýval poškozeného, aby si pro něj přišel. Při slovním kontaktu, kdy muž před ním ustupoval, viděl lidi, na které zakřičel, ať si dají bacha, že má zbraň, tak muž strčil zbraň za opasek. Šel proti tomuto muži a říkal mu, ať zbraň zahodí, že si to vyřídí jako chlapi. Požďuchovali se („zatřepal s ním“), muži spadla čepice a brýle a utekl ke garážím. Dále uvedl, že on se začal vracet k bytovce a při tom za sebou uslyšel nějaký řev a nadávky, otočil se a opět uviděl muže, který se proti němu rozešel. Čekal, co bude a najednou zaslechl z balkonu: „Otoč se, pozor, jde za tebou!“. Ten, co byl u garáže, odpoutal jeho pozornost, šel k němu zepředu, a jak na něj řvali z balkonu, tak se otočil a mávl rukou, aby si chránil obličej. To byl mžik a přes kost levé ruky, jak se otáčel, o něco chytil a tím vyklonil ránu, kdy ale v té chvíli nevěděl, co to bylo. Pocítil bolest v ruce a na hlavě. Trochu se mu zatemnilo, ustál to a nespádl. Stál proti dalšímu muži (obžalovanému), který držel v pravé ruce sekeru a v levé nůž. A to už přišel druhý se zbraní, stoupli si proti němu. On stál zády ke kontejneru. Ten se sekerou řekl: „Já tě zabiju, mlátit děcka!“, začal vytahovat nůž z pouzdra a dával ho klukovi vedle sebe. Ten druhý kluk tam pořád nebyl. Stáli proti sobě, starší zase začal, že ho zabije a do toho povykoval ten druhý. Rozhlédl se a viděl, že tam není nic, co by si mohl vzít na obranu, tak začal před nimi ustupovat k bytovce. Šel pozpátku ke vchodu a oni šli pořád za ním. Říkal jim, že jsou ubožáci, že jsou na něj dva a ještě se zbraněmi. Ten mladý řekl, že na takové prase nepůjde sám. Na to ho starý zklidnil a vzal si od něj nůž zpět, zavelel a šli domů. Svrchu na něj volali, že zavolali policii. Na dotazy upřesnil, že útočník držel zbraň za topůrko, za jeho konec. Dále se vyjádřil ke způsobu ošetření a dalšímu léčení po propuštění z nemocnice s tím, že bude mít jizvu, ale jinak žádné následky.
17. V hlavním líčení dne 8. 8. 2019 na svých údajích setrval, kdy dále uvedl, že úder odklonil přes zápěstí, nebo předloktí levé ruky tak, že do rány (nad hlavu) nastavil ruku. Jednalo se o úder ostrím, když registroval zalesknutí ostří před obličejem, Fakticky máchl nad hlavou levou rukou, aby si při otáčení se (po levé ruce) ochránil obličej. Na ruce (hřbetu levé ruky) měl následně asi 5 cm modřinu (následně spontánně uvedl otlak, když modřiny se mu netvoří), které si všiml až na policii. Když byl konfrontován s fotodokumentací, uvedl, že se jednalo o načervenalý otlak a o tomto se bavil i s lékařem, který mu zašival ránu. Rozhodně vyloučil náhodnost úderu s tím, že úder byl veden velkou silou („byl dost tvrdý“) a stejně tak i možnost uklouznutí poškozeného, když silnice byla suchá, pouze na autech kondenzovala voda (arg. „tato byla ojíněná“). Stejně tak vyloučil i obhajobu obžalovaného o zaujetí „boxerského postoje“ s tím, že se předklonil až po úderu (v jeho důsledku). Ve vztahu k předchozímu konfliktu uvedl, že prvního mladíka (svědka

E. Š.) nenapadl, pouze na něj gestikuloval a strčil ruku mezi něj a knot (druhého ohňostroje). V případě druhého mladíka (svědka G. Š.) pak potvrdil, že s ním „zatřepal“, a nevyloučil, že tento při tom mohl upadnout na zem. Ve vztahu k následkům konfliktu dále uvedl, že byl přítelkyní informován, že obžalovaný se má snažit (prosit domovníka), aby byli vystěhováni z bytu.

18. I po vrácení věci k novému projednání, v rámci výslechu v souvislosti s vyšetřovacím pokusem v hlavním líčení dne 5. 3. 2020 na svých údajích setrval, kdy v rámci vyšetřovacího pokusu pak předvedl jím vnímané napadení. V tomto rámci zejména předvedl, jakým způsobem si chránil hlavu, když ukázal zvednutou ruku před obličejem s tím, že takto jednal, aby chránil obličej, prostě protivníkovi nastavil ruku. Do jeho ruky, předloktí narazila sekera obžalovaného spodní částí topůrka, a to v místě, kde obžalovaný topůrko držel rukou (narazily tedy na sebe spíše ruce). Při odklonění nárazu se otáčel, jednalo se o rotaci celého těla za v té době jakoby zalomenou rukou. Opětovně potvrdil, že se domnívá, že ke kontaktu s jeho hlavou došlo ostrím sekery. Jednalo se o relativně rychlý vjem, ne že by si stihl předmět prohlédnout, ale vycházel i z držení sekery, kdy při ukončení kontaktu byla sekera ostrím za obžalovaného. Každopádně opětovně potvrdil, že náraz byl silný, zatmělo se mu před očima, otřásl jím to. K možnému následku na ruce opětovně potvrdil, že měl ruku zarudlou, a to i v době, kdy to řešil s policií. K dotazu znalce pak uvedl, že v době kontaktu sekery s jeho hlavou se stále otáčel, rotoval za rukou, takže hlavu stácel, ale určitě s ní nepohyboval např. dozadu nebo dopředu.
19. Z hlediska věrohodnosti údajů tohoto svědka soud, s ohledem na konzistenci jeho údajů a skutečnost, že jeho údaje jsou v logickém souladu s dalšími údaji, nemá důvod pochybovat o jejich věrohodnosti. Tento svědek od počátku uvádí, že byl při cestě zpět k bydlišti (po konfliktu a snaze chytit G. Š.) upoután verbálními projevy G. Š., proto se k tomuto otočil (tedy otočil se prakticky zády k bydlišti, případně místu odkud vycházel obžalovaný) a následně byl ze zadu (směrem od bydliště obžalovaného) napaden obžalovaným, úderem sekou, kdy těsně před napadením reagoval na varování, a začal se otáčet a zároveň si chránit hlavu, kdy úder vnímal jako silný vedený shora ostrím sekery. Dále nelze přehlédnout, že poškozený v rámci své výpovědi od počátku popisuje předání nože obžalovaným synovi, což nakonec (v projevech svého obhájce) má „doznávat“ i obžalovaný, případně popisuje úder do ruky (odklonění úderu rukou s následným zarudnutím), což sice obžalovaný opět popírá, ale nepřímě toto koresponduje s údaji G. Š., syna obžalovaného, který uvedl, že otec měl zmínit, že poškozeného udeřil topůrkem (arg. „uhodil ho dřevěnou násadou od sekery“), kdy tento popis zjevně nemohl směřovat k úderu na čelo poškozeného, kde by zanechal jiné stopy a musel tak vyjadřovat popis úderu na jiné místo na těle poškozeného, logicky právě do rukou (úder pouhým topůrkem na hlavu by navíc znamenal, že by obžalovaný musel držet nesmyslně sekeru za hlavici). Stejně tak i jeho varianta pohybu, tedy při návratu od garáží, otáčení se na G. Š. a následná reakce na varování, otáčení se v okamžiku úderu obžalovaného, odpovídá nejen dalším svědeckým výpovědím, ale nepřímě koresponduje s novými údaji obžalovaného, který fakticky doznává, že svědci poškozeného varovali právě před jeho příchodem, tedy jednoznačně takto museli reagovat za situace, kdy poškozený obžalovaného nemohl vidět (byl k němu otočen zády) a nepřipadá tak do úvahy dosavadní popis obžalovaného („poškozený byl čelem“).
20. Pro úplnost k otázce věrohodnosti je nutno zmínit, že soud se (ani v této rovině věrohodnosti) nezabýval možnými rozpory jeho údajů s údaji v rámci podání vysvětlení, které podal prakticky okamžitě po napadení (zhruba ve 03:10 hodin dne 1. 1. 2019), když toto žádné rozpory neobsahuje, bez toho, že by tyto údaje soud hodnotil k ustálení skutkového stavu. Ostatně o specifické věrohodnosti (části) údajů poškozeného nemá jinak zjevně pochybnosti ani odvolací soud, když jeho údaje v části, ve které jinak nemají oporu v žádném z dalších provedených důkazů (formálně jsou navíc v rozporu s jinými důkazy, zejména obhajobou obžalovaného a údaji jeho syna) považuje za zcela věrohodné, když na těchto staví svoje skutkové závěry (viz bod 19. odůvodnění usnesení, ohledně zjištěných, tedy soudem vzatých za prokázané, skutečností). Zde konkrétně má soud na mysli tvrzení poškozeného, že obžalovaný předal nůž svému synovi.

Žádný jiný důkaz toto neprokazuje, když dosavadní praxe nepovažuje za důkaz tvrzení advokáta, a to ani v rámci odůvodnění odvolání.

21. Jeho údaje tak vyvrací obhajobu obžalovaného o charakteru vzájemného konfliktu (zejména postavení tváří v tvář jistou výraznější dobu před napadením a možném „uklouznutí“ v případě prvotní obhajoby, či pouhého obranného uskakování v rámci stávající verze obhajoby).
22. Zde je nutno zmínit, že v rámci odvolacího řízení soud II. stupně zpochybnil závěry soudu I. stupně týkající se popisu události, odpovídající verzi poškozeného, tedy fakticky zpochybnil věrohodnost údajů samotného poškozeného jednak odkazy na rozpory v údajích jednotlivých svědků, které dle soudu I. stupně údaje poškozeného potvrzovaly, jednak údaji svědků, kteří měli potvrzovat verzi obžalovaného. Mimo toho pak zpochybnil údaje poškozeného poukazem na nepřesvědčivé závěry nalézacího soudu v otázce vedení úderu ostřím sekery a pochybnostmi o možné intenzitě napadení v souvislosti s neprokázáním obranných poranění na jeho ruce (zarudnutí). Soud se proto těmito skupinami důkazů, případně jejich hodnocením, opětovně podrobně zabýval.
23. K okolnostem předchozího konfliktu poškozeného se syny obžalovaného a stejně tak i následného jednání obžalovaného byli vyslechnuti svědci E. a G. Š., synové obžalovaného a jeho manželka R. Š.
24. Svědek G. Š. v přípravném řízení dne 18. 1. 2019 (č. l. 238-243), mimo jiné uvedl, že na Silvestra viděl bratra, jak si bere rachejtle, které si předem nakoupil. Sjel výtahem dolů a šel za ním kvůli bezpečnosti, a to proto, že oni mají také auto a ví, jaké to je, když se bouchají rachejtle a auto může být poškozeno. Bratr uprostřed křižovatky zapálil první sadu, začaly střílet světelné a zvukové efekty. Po jejím odpálení si šel pro tašku s druhou sadou, kterou měl u popelnic a tuto v polokleku rozbaloval. Pak zaregistroval poškozeného, který šel k bratrovi, do kterého žduchnul a ohnal se po něm. Došel tedy k poškozenému sám a vysvětloval mu, kde to odpalují, protože měl podezření, že auto, vedle kterého měl bratr tašku s rachejtlemi, že je možná jeho. Když mu to chtěl vysvětlit, muž mu něco vykládal. Protože v té době měl na uších (ochranná) sluchátka, tak mu nerozuměl, ale podle gestikulace pochopil, že ho chce napadnout. Poškozený šel k němu, jakoby mu chtěl dát hlavičku. Na to zareagoval tak, že vytáhl plynovou pistoli, kterou měl za pasem a namířil mu ji na jeho levé rameno. Muž začal být agresivnější, křičel, proč na něho vytahuje pistoli a v jednom okamžiku mu přetáhl zimní čepici přes obličej a smýkl s ním o zem. V té době již měl pistoli opět v pouzdře. Vstal a začal utíkat nahoru směrem ke garážím, ale když zjistil, že poškozený „nestíhá“, tak se začal vracet zpět. Mezitím si bratr vzal tašku s petardami a odešel hlavní cestou. Pak si všimnul, že ze vchodu vyšel otec (přes auta viděl jen jeho hlavu), který šel směrem k poškozenému, tak chtěl zabránit tomu, aby se poprali. V době příchodu otce k poškozenému již jej viděl celého. Než k nim došel, tak slyšel, že si navzájem nadávají a viděl, že otec má v ruce sekuru. Pak vytáhl i nůž a poškozenému říkal, ať si jde mlátit svoje děti, na co tento vulgárně zareagoval. Všimnul si, že poškozený v té době již měl nad levým nebo pravým obočím něco červeného, asi krev. Snažil se situaci uklidnit. Poškozenému řekl, ať se na to vykašle, ať jde domů a on šel s otcem také. Otec se mu pak přiznal, že poškozeného uhodil dřevěnou násadou od sekery. Útok otce ale sám neviděl. Chvilíček na bratra a pak jeli výtahem domů do 7. patra. Následně popsal příjezd policie a jejich zadržení. Na dotazy pak upřesnil, že on sám poškozenému při slovní rozepři nenadával. Pistoli vytáhl z toho důvodu, že znal zdravotní stav a váhu svého bratra a že by proti poškozenému neměli šanci. Otec měl s poškozeným již dříve spory kvůli parkování.
25. V hlavním líčení dne 8. 8. 2019 na těchto údajích prakticky setrval, kdy k vlastnímu konfliktu poškozeného s jeho otcem uvedl, že když se vracel po útěku před poškozeným, tak si všiml, že z prvního vchodu, kde bydlí, vyběhl jeho otec, kterému přes vozidla viděl jen hlavu. Tento šel čelem k poškozenému, a on protože chtěl zabránit dalším konfliktům, tak začal utíkat ke křižovatce a v této situaci už viděl otce a pak i poškozeného J. celého. Napadení sekerou však

přes tento popis (celou dobu výhled na hlavu otce, tedy do výše, kde měla být sekera) neviděl. Registroval, že otec měl ještě nůž, toho si všiml, až poté, co doběhl do křižovatky, kde byl otec a poškozený. Zde se postavil po levém boku otce tak, aby byl uprostřed mezi otcem a poškozeným (cca 2m), aby tam nedošlo ke zbytečnému eskalování situace. Když poškozený pokračoval ve verbálním napadání, tak otec, dle něj pro jistotu (aby poškozený přestal s útoky), tento nůž vytáhl z pouzdra, ale rozhodně vyloučil, že by mu tento předal. Celou dobu měl nůž pouze otec, držel jej za rukojeť ostrím dolů, a když se stahovali ke svému domu, tak nůž opět zasunul do pouzdra. Rozhodně vyloučil jakoukoli další fyzickou aktivitu otce vůči poškozenému, potvrdil pouze verbální, ale nikoli v rozsahu výhrůžek smrti. K dotazu, zda mu následně otec popsal nějaké napadení (poškozeného z jeho strany), toto nejprve vyloučil, až následně po seznámení s údaji z přípravného řízení uvedl, že když nastoupili do výtahu a vyjeli domů, tak mu otec řekl, že poškozeného buď uhodil, nebo v sebeobraně máchnul rukama s dřevěnou násadou. Jinak potvrdil, že volal již dříve policii v souvislosti s konfliktem mezi matkou a otcem.

26. Soud se, i s ohledem na závěry soudu II. stupně, pokusil opětovně tohoto svědka vyslechnout, ale tento v hlavním líčení dne 26. 6. 2020 využil svého práva a odmítl vypovídat.
27. K věrohodnosti jeho údajů pak nelze přehlédnout, že tento byl odsouzen Okresním soudem v Blansku (rozsudek sp. zn. 14 T 10/2019 ze dne 20. 5. 2019, v právní moci dne 27. 8. 2019 ve znění rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 4 To 171/2019 ze dne 27. 8. 2019) za trestné činy nebezpečného vyhrožování dle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku a výtržnictví dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému podmíněnému trestu odnětí svobody za skutek, kterého se měl dopustit tím, že dne 1. 1. 2019 v době od 00.05 hod. do 00.15 hod. v Blansku na ulici XXXX na pozemní komunikaci před bytovým domem č. XXXX, tedy na místě veřejnosti přístupném, před zraky přihlížejících obyvatel bytového domu, se dopustil výtržností tím, že po předchozí slovní rozepři týkající se nevhodného odpalování zábavní pyrotechniky v blízkosti zaparkovaných vozidel, napadl poškozeného V. J., tím způsobem, že vytáhl od pasu plynovou pistoli zn. Bruni model 84, výr. č. 2017 XXXX, kterou přiložil k hrudníku poškozeného, kterému vyhrožoval těžkou újmou na zdraví se slovy “Chceš ji, chceš ji“, přičemž poškozený se mu v nutné obraně snažil ruku, v níž držel plynovou pistoli, zkroutit za záda a srazit jej k zemi, což se mu nepodařilo, neboť se poškozenému vysmekl a utekl směrem k blízkým garážím, a takto svým jednáním v poškozeném, který se domníval, že jej ohrožuje plně funkční střelnou zbraní, vzbudil důvodnou obavu o zdraví a život.
28. Tedy jedná se o předchozí jednání vůči poškozenému J., kdy z tohoto rozsudku vyplývá, že jednání ze strany poškozeného vůči tomuto svědkovi bylo pouze obrannou reakcí a nikoli napadením tohoto syna obžalovaného (bez ohledu na to, zda v rámci tohoto došlo ke sražení svědka na zem). V daném případě nelze přehlédnout možnou motivaci tohoto svědka prezentovat danou událost ve svůj prospěch (resp. v neprospěch údajů poškozeného J.) právě v kontextu probíhajícího vlastního trestního řízení. Z hlediska věrohodnosti jeho údajů je pak nutno zmínit jisté logické rozpory v jeho údajích, a to i ve vazbě na údaje dalších rodinných příslušníků. Z počátku konfliktu je zvláštní již to, že přistupuje k poškozenému, tomuto se údajně snaží něco vysvětlit, tedy snaží se s ním komunikovat, ale přitom si nesundá ochranná sluchátka, takže jeho odpověď neslyší (nerozumí mu) jak uváděl v přípravném řízení (v hlavním líčení již i přes tyto nasazená sluchátka vše slyšel). Nejaktivnější jednání poškozeného vůči sobě pak popisuje nejprve, že s ním „smýkl o zem“ a následně již „hodil o zem“, každopádně vstal, posbíral se a utekl (nikoli, že by nějakou dobu ležel, případně byl na zemi opakovaně). Ve vztahu k projednávanému skutku pak popisuje vnímání obžalovaného (možnost vidět minimálně hlavu) po celou dobu, co vyšel z domu a fakticky jeho celé postavy před příchodem k poškozenému, ale přitom neregistruje vůbec napadení, případně ono rozhození rukou (se sekerou) při ztrátě stability nebo obranné reakci při napadení poškozeným, které popisuje obžalovaný. Vnímá ale, že otec vytáhl nůž, aby jej následně dal zpět do pouzdra, kdy ovšem vylučuje, že by tento od něj převzal. Zde je jistým způsobem signifikantní (k možné věrohodnosti) ta skutečnost, že odlišný

skutkový popis, tedy že tento nůž od otce přebírá, zmiňuje nejen poškozený, ale v rámci závěrečné řeči (a i v rámci odvolání) i obhájce, při snaze ve prospěch obžalovaného demonstrovat převahu nad poškozeným, kterou nevyužil a tím vyloučit úmysl tohoto usmrtit v jeho jednání. Svoji přítomnost pak popisuje tak, že přichází na místo kontaktu obžalovaného s poškozeným ve snaze zabránit, aby se neporvali, a snaží se situaci uklidnit. Ke konfliktu pak prezentuje údaje, které mu měl poskytnout obžalovaný, a to, že poškozeného praštil, ale pouze topůrkem.

29. Svědek E. Š. v přípravném řízení dne 18. 1. 2019 (č. l. 232-237) uvedl, že na Silvestra, asi po 5 minutách sledování ohňostroje, si vzal svoji pyrotechniku a šel ven. Když odpálil první krabici pyrotechniky, přišel tam pán (poškozený), který vypadal dost agresivně a začal nadávat. Že prý způsobil nějakou škodu na autě. Říkal, aby vypadl. Ze vchodu vyšel ven akorát brácha a viděl, co se děje. Postavil se, poškozený do něho strčil rukou, došel bratr a poškozenému říkal „Co se děje?“. Poškozený strčil i do bráchy, načež bratr vytáhl svou plynovou pistoli, přiložil ji poškozenému pod levé rameno a řekl mu, ať se uklidní, načež začala tahanice a pokračovaly nadávky. Poškozený ruku s pistolí odrazil a znovu jim říkal, aby vypadli. Řekl mu, že odchází, že jdou pryč, ať se uklidní. Muž se na něj otočil, pravou rukou do něho strčil a levou se po něm ohnal pěstí. Brácha měl pořád pistoli v ruce, ale už na něho nemířil a ustupoval. Považoval to za konec konfliktu, tak vzal pyrotechniku, šel k hlavní silnici a tam ji odpaloval. Když se vracel, tak poškozený stál ještě před vchodem a (rasisticky) nadával. U vchodu, u výtahu potkal bratra a tátu, který měl v ruce nůž a sekeru, tohoto přitom na ulici vůbec neregistroval. Podle něj fyzickou potyčku s nimi začal poškozený jako první. Oni mu vůbec nenadávali. Z poškozeného měl strach, příčinou bylo jeho vystupování a jeho vzhled. Měl strach i o svého bratra (dle vlastních údajů větší než o sebe). I on uvedl, že poškozeného do té doby prakticky neznal, až později se dozvěděl, že jeho otec s ním měl mít dříve nějaký malý konflikt kvůli parkování.
30. V hlavním líčení dne 8. 8. 2019 na svých údajích obecně setrval s tím, že pyrotechniku na stejném místě bez problémů odpaloval opakovaně (poslední 4 roky). Ve spontánní části výpovědi k jím vnímanému rozsahu konfliktu s poškozeným uvedl, že poté, co na něj poškozený fyzicky zaútočil (pouze do něj strčil), tak mu řekl, že půjde pryč a poškozený se otočil a odcházel. Do toho přišel bratr, a ptal se, co se děje, poškozený se otočil a hned „šel do bráchy“, který proto vytáhl pistoli. Poškozený se místo uklidnění ještě víc vytočil a útočil na bratra. On tehdy vzal tu další pyrotechniku, šel na hlavní silnici o kus dál, když si myslel, že poškozený se uklidní, a že to plus mínus skončilo. V rámci dotazů pak k použití pistole upřesnil, že bratr ji jen vytáhl a poškozený k ní přišel sám, jakoby se o ni opřel. Poškozený bratra chytil a trochu jakoby ho chtěl hodit na zem, trochu s ním mával, bratr tam hodně zavrával a pak jakoby ustoupil (ucuknul zpátky) a chtěl utíkat, tak si myslel, že už je hotovo, že je klid, vzal tašku a šel. Následně uvedl, že při tom cloumání bratr spadl na zem a poté před poškozeným utekl. S ohledem na (silnější) postavu poškozeného očekával, že mu bratr uteče. Když odešel, tak žádný další konflikt již neregistroval. Pouze od bratra se měl dozvědět, že poškozený jej i po jeho odchodu párkrát hodil na zem. Při konfrontaci s odlišnými údaji z přípravného řízení uvedl, že bratr opravdu upadl (v důsledku strkanice), toto na vlastní oči viděl. Dle něj obžalovaný (jeho otec) není konfliktní člověk.
31. Přestože tato výpověď k vlastnímu skutku zůstala bez většího významu, když uvedl, že tento vůbec neregistroval, je nutno ji hodnotit v rámci komplexu údajů poskytovaných dalšími členy rodiny obžalovaného. Jeho údaje o prvotních dvou konfliktech, jednak mezi ním a poškozeným a následně jeho bratrem a poškozeným, vykazují jisté rozpory. V přípravném řízení se nezmiňuje o vnímání pádu bratra (pouze „tahanice“) a pád nezmínil ani ve spontánní části výpovědi v hlavním líčení (zde popisuje jen „mávání a zavrávání“), a uvedl to až na konkrétní dotaz. Přitom po tomto pádu se měl bratr zvednout a utéct. Rozhodně tedy nevnímá jeho pád jako něco zásadního (život ohrožujícího) na rozdíl zejména od údajů své matky. Zde pak nelze přehlédnout ani popis intenzity jeho vlastního napadení poškozeným, které popisuje slovy „strčil“ (do mě), případně „ohnal se pěstí“ (ale netrefil) opět tedy nikoli jako výrazné napadení. Pro soud poměrně nelogicky

pak působí i jeho popis důvodů jeho odchodu z místa napadení (měl za to, že konflikt je u konce) a následné jednání, tedy poklidné odpalování pyrotechniky, zjevně bez obav z dalšího napadání a nezájmu o další osud bratra, a to za situace, kdy by musel vnímat vyšší míru napadení bratra, který mu přitom měl přijít prvotně na pomoc. Skutečnost, že dochází (možná v rámci rodinné komunikace) k jisté agravaci (zesilování) popisu napadání ze strany poškozeného, lze vnímat i z údajů o opakovaném hození bratra na zem ze strany poškozeného po jeho odchodu (kdy toto nikdo jiný nezmiňuje) a je to i v rozporu s tím, co měl sám vidět (v hlavním líčení již popisoval útěk bratra).

32. Svědkyně R. Š., manželka obžalovaného, nově slyšená na návrh obhajoby v hlavním líčení dne 22. 10. 2019, potvrdila, že na Silvestra z okna (následně uvedla předkloněná z otevřeného okna) sledovala syny, kteří šli odpalovat rachejtle. Když syn E. odpálil jednu sadu rachejtlí, tak se podívala doprava a z pravé strany viděla přicházet již rozčileného poškozeného, který mířil k E. Jak si tento chystal další petardy, tak poškozený na něho něco křičel a hned ho napadl. Udeřil ho pěstí do (bolavého) ramene a syn se ho ptal, proč ho bije. On na něj něco křičel a tak si syn sbalil tu igelitku i s těmi rachejtlemi a šel pryč. V tom k poškozenému přišel syn G. a zeptal se, proč napadá bratra. Poškozený i na něj něco křičel a pak chytil G. za pas a praštil s ním brutálním způsobem o asfalt. G. tam ležel, myslela si, že ho zabil, nebo mu odrazil ledvinu, tak křičela a poškozený se na ni otočil čelem nahoru na balkón, protože nevěděl, kdo křičí a ona ho prosila, ať mu (synovi) dá pokoj. Pak se G. nějakým způsobem probral a utíkal směrem nahoru ke garážím. Poškozený ho pronásledoval, běžel za ním, jenomže mu nestačil, tak se vracel dolů. Protože manžel slyšel, jak křičela na poškozeného, že ho zabije, a protože ho naváděla, aby ho šel bránit, tak šel hned dolů. Ona situaci sledovala dále, protože vyhlížela kluky, kdy neviděla ani jednoho. Byla ve stresu, proto pořád chodila po bytě, neviděla, co se dole děje. Pak šla ještě do mezipatra, kde je balkón, že něco uvidí, ale neviděla nic, protože balkón byl obsazený, byli tam sousedí, kteří tam oslavovali silvestra, popíjeli, takže se vrátila zpátky do bytu a čekala. Pak přišla policie a začala věc vyšetřovat. Následně popsala jí vnímaný průběh kontaktu s policií a údajné nevhodné výroky policistů. Na dotazy upřesnila, že jí prezentované údaje o tom, co synové říkali poškozenému, má až od nich po jejich návratu, při sledování konfliktu je neslyšela. Manžel, když křičela, přišel za ní z ložnice k oknu a viděl, jak syn G. leží na zemi. Zde mu řekla, že napadení byli oba synové. Ona sama neviděla, že by si manžel bral nějaké zbraně, ani vlastní konflikt. K vysvětlení, proč nesledovala další vývoj, tak uvedla, že z okna není vidět ke vchodu, kde se to odehrávalo s poškozeným. Dále potvrdila, že sousedy omylem zamkla na balkoně (viz údaje svědka K. v hlavním líčení). Na dotazy pak potvrdila i předchozí konflikty s manželem, své napadení (viz záznam ETŘ).
33. I v případě údajů této svědkyně, které k vlastnímu skutku, mimo možné motivace jednání obžalovaného, zůstaly bez většího významu, lze mít výrazné pochybnosti o jejich věrohodnosti. Pokud soud pomine intenzitu napadení (pokud tyto konflikty lze takto vnímat) jejich synů ze strany poškozeného, kdy nelze vyloučit nejen více emocionality při popisu, ale i při vnímání vlastního jednání, nelze přehlédnout onen konec jejího vnímání. Dle vlastního popisu přesně sleduje první dva konflikty (mezi jednotlivými syny a poškozeným), ale z dalšího konfliktu již nevidí nic. Její vysvětlení je přitom nejen nelogické, ale i zjevně nepravdivé, když místo konfliktu v nyní projednávané věci je prakticky, z hlediska možného výhledu, shodné s místy předchozích konfliktů (viz č. l. 127). Nic jí tedy nebránilo toto sledovat, i přes jí tvrzený opak. Je zjevné, že tato svědkyně v tomto rozsahu neuvádí pravdu a s vysokou mírou pravděpodobnosti konflikt viděla. Skutečnost, že jej nechce popsat, svědčí spíše pro tu skutečnost, že pravdivý popis by nebyl ve prospěch verze obžalovaného.
34. Z hlediska věrohodnosti všech těchto údajů je tak zjevné, že výpovědi těchto svědků, rodinných příslušníků obžalovaného, se liší nejen v rámci výše vlastních údajů, ale i navzájem, a to i v rámci vazeb na údaje obžalovaného. Zde lze mimo různého popisu intenzity jednotlivých konfliktů, poukázat např. na údaje svědka G. Š., který zmiňuje na rozdíl od prvotních údajů obžalovaného

tu skutečnost, že tento vytahoval nůž z pouzdra, což odpovídá v principu i verzi poškozeného (byť tato je obsáhlejší – viz předání nože). Stejně tak i z hlediska motivace na možné prezentování napadení syna E. svědkyní Š. (před útokem obžalovaného či až po něm), apod. S ohledem na výše uvedené, nemůže soud jejich údaje bez dalšího považovat za věrohodné, a proto z nich mohl (částečně) vycházet pouze tam, kde jsou v souladu s dalšími (objektivními) důkazy.

35. Mimo rodinných příslušníků obžalovaného, byli k věci vyslechnuti další svědci, kteří napadení, či okolnosti s tímto související, vnímali v rámci sledování novoročního ohňostroje.
36. Svědkyně S. N., přítelkyně poškozeného V. J., v přípravném řízení dne 17. 1. 2019 (č. l. 226-231) potvrdila v základních skutečnostech údaje poškozeného. Takto uvedla, že se s přítelem, poškozeným V. J., dívali z okna bytu, jak střílí ohňostroj. Domluvili se, že půjdou na balkon do mezipatra domu, mezi 2. a 3. patrem, kde si mohou i zakouřit. Zaujal je kluk, který zastavil uprostřed křižovatky a začal něco vytahovat z igelitky. Byl to čtverec, který začal zapalovat. Začaly lítat střípky a ty začaly padat na auta. Dostřílelo to a ten kluk začal vytahovat něco dalšího z tašky. V. (poškozený) na něho křičel, ať jde pryč od aut, ať to jde zapalovat jinam. Kluk nereagoval, tak V. běžel dolů. Vyběhl vchodem a z prvního vchodu vyšel druhý mladý kluk a šel tam. Oba se potkali u toho kluka, začalo tam požďuchování, V. mával rukama, kluk s pyrotechnikou taky a ten druhý kluk, co přišel k nim, do V. začal rýpat rukama. V. se proti němu otočil, začal se bránit, žduchl do něj, chtěl jej od sebe odstrčit. Kluk s pyrotechnikou šel pryč a zůstal tam ten druhý, se kterým se požďuchovali, a ten najednou začal utíkat ke garážím. V. udělal pár kroků, že půjde za ním, pak se ale otočil, že půjde k bytovce a na ni křičel, ať zavolá policajty, že ten kluk na něho vytáhl bouchačku. Při tom viděla, že ten kluk se vrací zpět zezadu k V., což V. zaregistroval a otočil se proti němu, aby se bránil. Mezi tím viděla nějakého staršího pána s holýma rukama (v tričku či tílku světlé barvy), jak jde rychlou chůzí za V. a má v ruce něco na způsob sekyry. V. varovala (volala na něj), že na něho jde někdo zezadu, pak už jen viděla, jak se V. otáčí a ten pán na V. máchl rukou se sekyrou, rozmáchl se a někam trefil, ale dopad přesně neviděla, protože šla domů pro telefon, aby zavolala policii. Událost se stala kousek od lampy, takže na ni dobře viděla. Když se obžalovaný přiblížil k V., tak ten druhý stál asi ve vzdálenosti 1 metru. Obžalovaný sekeru držel v pravé ruce.
37. V hlavním líčení dne 8. 8. 2019 na svých údajích ve vztahu k napadení obžalovaným setrvala, kdy upřesnila, že viděla, jak obžalovaný zvedl ruku nad sebe s tou sekerou a vrchem jí máchl (toto pak i demonstrovala) a v ten okamžik se přítel začal otáčet a ona odešla volat policii. Nezaregistrovala, že by v průběhu celého incidentu někdo upadl na zem. Dále uvedla, že zhruba před 14 dny se od správce domu, kde mají v nájmu byt, dozvěděla, že obžalovaný nebo jeho manželka se snažili (žádali správce), aby byli vystěhováni.
38. Vzhledem k závěrům týkajícím se hodnocení výpovědi některých svědků, které učinil Vrchní soud v Olomouci, tedy rozporům, které vyložil ve prospěch obžalovaného, aniž by se pokusil tyto rozpory nějakým způsobem odstranit, navrhl státní zástupce opětovný výslech těchto svědků (mimo svědkyně S. N. i svědků L. H. a L. K.).
39. Po vrácení věci k novému projednání, v rámci hlavního líčení dne 26. 6. 2020, byla proto tato svědkyně opakovaně vyslechnuta, kdy se opětovně vyjádřila k jí vnímanému napadení poškozeného, kdy znovu uvedla, že odpalování pyrotechniky bylo důvodem, proč šel její přítel, poškozený J., dolů na ulici odpalujícího upozornit, aby šel dál od zaparkovaných aut. K vlastnímu napadení poškozeného uvedla, že poté, co se poškozený potkal se synem obžalovaného a stál zády k bytovce, fakticky čelem k synovi poškozeného, vyběhl obžalovaný z domu, držel v ruce sekeru a šel zezadu na poškozeného, proto v ten okamžik na přítele volala, že mu hrozí nebezpečí a pak viděla, jak poškozený „se namáchl rukou“ a v ten okamžik se přítel otáčel. K tomuto otáčení pak toto předvedla s tím, že tento se otáčel tělem doprava (po pravé ruce), kdy následně doplnila, že takto si to myslí, ale úplně přesně si to nevzpomíná. K vlastnímu konkrétnímu útoku

vedla, že jí to přišlo, že obžalovaný poškozeného bouchl do ruky a ona v té chvíli odešla z balkonu volat policii. K onomu výrazu „namáchl“ pak vysvětlila a ukázala, že se jedná o pohyb rukou shora dopředu. Dle ní tedy úder mohl směřovat na hlavu nebo záda, bylo to strašně rychlé. Na doplňující dotaz pak potvrdila, že dle ní se přítel před vlastním útokem otáčel směrem k ní, tedy k balkonu doprava. Stejně tak, byť si nebyla jista, na pravou stranu jeho obličeje (v rozporu s realitou) pak situovala i jeho zranění. Následně byly svědkyní předloženy mapové podklady, do kterých zaznamenala jí vnímanou situaci na místě napadení. Postavení obžalovaného pak zakreslila částečně vlevo od chodníku směřujícího z domu (XXXX 2) na cestě s tím, že v okamžiku napadení byl k němu poškozený zády a kousek od poškozeného se nacházel syn obžalovaného, kdy tito dva, tedy poškozený a syn obžalovaného, stáli proti sobě čelem (dle ní se pošťuchovali, byli relativně blízko sebe), kdy na dané místo se dostali poté, co se vraceli od ulice směřující ke garážím. Opětovně potvrdila, že sekeru v rukou obžalovaného viděla již v době, kdy tento k místu přicházel, kdy ji měl podél těla, při napadení ji pak měl nad hlavou. Při demonstraci tohoto pohybu ukazovala, že obžalovaný držel sekeru nad hlavou v pravé ruce.

40. Její údaje o požadavku přítele na volání policie, protože byl napaden pistolí, či její vnímání příchodu obžalovaného, jsou přitom v souladu se záznamem komunikace na linku 158 (č. l. 404) a v tomto rozsahu je lze brát za věrohodné. V rámci tohoto hovoru oznamuje, že přítele napadli bouchačkou a sekyrkou, kdy toto dále upřesňuje, že přítel jí řekl, aby volala policii, že na něj vytáhl pistolí (zbraň), a ona z balkonu viděla, že nějaký pán na něho vyběhl asi se sekyrkou. Na toto oznámení navazuje protokol o podaném vysvětlení ze dne 1. 1. 2019 v čase 13:48 – 15:53 hodin (č. l. 273-275), který soud zmiňuje nikoli z hlediska údajů použitelných pro skutkové závěry, ale skutečnosti, že tento hodnotil z hlediska věrohodnosti její osoby (resp. jejích údajů), kdy neshledal takové rozpory, které by případnou věrohodnost (v rozsahu vlastních skutkových závěrů) zpochybnil.
41. Údaje o snaze o vystěhování, obžalovaný v rámci svého vyjádření k její výpovědi popřel a jeho údaje jsou v tomto směru v souladu s úředním záznamem Policie ČR ze dne 2. 9. 2019 (č. l. 408) ze kterého vyplývá, že nikdo z dotazovaných osob z vedení SVJ předmětného bytového domu nic neví o údajné snaze vystěhovat rodinu poškozeného.
42. K věrohodnosti údajů této svědkyně se obsáhle vyjadřoval v rámci svého hodnocení jednotlivých důkazů soud II. stupně, když podrobně popsal údaje svědkyně, s tím, že tato v hlavním líčení popsala celkovou genezi předcházející vlastnímu napadení z části odlišně, když zde upřesnila, že na poškozeného nejprve volala a mávala nikoliv proto, aby jej varovala před obžalovaným, který vyšel (zde se jedná pravděpodobně o drobnou nepřesnost, kdy svědkyně pohyb obžalovaného popsala slovy, že tento „vyběhl“ a nikoli, že by „vyšel“) z domu a směřoval k němu, ale před G. Š. (mladíkem zahnaným v rámci prvotního konfliktu ke garážím), který se přibližoval k obžalovanému („rozběhl se na záda“) a až poté, co se tito začali „handrkovat“ a ona uviděla obžalovaného, tak přítele varovala před obžalovaným. Z hlediska vlastního konfliktu pak v hlavním líčení uvedla, že obžalovaný se přiblížil a máchl rukou a v ten okamžik se přítel začal otáčet, což má být v rozporu s jejími údaji z přípravného řízení (tedy z doby krátce po události, kdy si nepochybně celou záležitost pamatovala lépe), kde dle soudu II. stupně uvedla, že poškozený se nejprve otočil (zde se jedná o drobnou nepřesnost, či přesněji posun významu její výpovědi, kdy fakticky uvedla, že se otáčel, nikoli otočil) a teprve pak obžalovaný máchl rukou se sekyrkou. Mimo výše popsaného nepřesného popisu údajů této svědkyně, i onen časový údaj („teprve pak“) je přitom ryze interpretační, nikoli vlastní údaj svědkyně, kdy ze záznamu její výpovědi vyplývá, že uvedla ...“pak už jsem jen viděla, jak se V. otáčí, pán na V. máchl rukou ...“. Z postupného popisu jednání tak lze sice učinit i výše zmiňovaný závěr, tedy, že dané postupy na sebe navazují, nejprve otáčení a následně úder, ale stejně tak lze uzavřít, že tyto probíhají v podstatě ve stejný okamžik, jak upřesnila v hlavním líčení a nejedná se tak o žádný rozpor. Každopádně odvolací soud uzavřel, že v souladu se zásadou „in dubio pro reo“ bylo namísto vyjít z pro obžalovaného příznivější varianty děje, kterou jmenovaná svědkyně popsala již

v přípravném řízení (resp. toho jak její údaje interpretoval odvolací soud), tedy tvrzení, že nejprve se poškozený otáčel a teprve poté obžalovaný vedl samotný úder.

43. Přestože hodnocení důkazů je výlučnou činností soudu I. stupně a soud nalézací tak těmito úvahami není vázán, kdy tyto nepředstavují právní názor ve smyslu § 264 odst. 1 trestního řádu, hodnocení věrohodnosti této svědkyně soudem I. stupně se od tohoto závěru v zásadě nelišilo a neliší, tedy, že je nutno primárně vycházet z její první procesně použitelné výpovědi, ovšem s rozdílem v dynamice a popisu děje, jak bude uvedeno následně v rámci souhrnu svědků.
44. Svědek L. H. v přípravném řízení dne 18. 1. 2019 (č. l. 190-193) mimo jiné uvedl, že on, jeho přítelkyně M. B., L. a P. K., L. manželka a P. přítelkyně, D. K. a J. H. slavili Nový rok. Všichni kromě L. manželky P. šli na lodžii mezi 6. a 7. patrem a koukali na ohňostroje. Z lodžie viděli bouchat kompakt, což je pyrotechnika, střelili to mezi paneláky, byli u toho dva muži. Ještě si říkali, že to není v pořádku. Byla tam zaparkovaná auta. Po chvíli vyběhl takový silnější holohlavý pán, šel je okřiknout, upozornit že to není v pořádku, je pravda, že to bouchali kousek od aut. Proběhla nějaká slovní výměna a pak viděli, že ten silnější pán se po tom jednom rozběhl a jeden utekl. Slyšeli řev z okna „Nechte se“ nebo „Nechte ho“ a za chvíli seběhl asi tatínek toho jednoho v trenkách a ve „vasilu“ a v ruce měl nějakou sečnou zbraň, pravděpodobně sekeru. Po chvíli viděli, jak se po tom silnějším pánovi sekerou ohnal, úder směřoval na krk, na horní část těla. Napadený byl napůl otočený zády k tomu se sekerou a asi to nějak vykryl, pak zase následovala slovní výměna. Protože viděli tu sekeru, tak D. K. volal hned policii.
45. V hlavním líčení dne 8. 8. 2019 na těchto údajích setrval s tím, že událost vnímal relativně dobře, protože i přes oslavy Silvestra pil málo, kdy se ovšem věnoval i ohňostroji a svou pozornost tak dělil mezi tyto události asi na polovinu. K průběhu prvotního konfliktu doplnil, že ten silnější pán (poškozený) chtěl dát asi výchovnou facku tomu jednomu, ten uhnul, takže promáchl, netrefil se. Pak se s jedním rozběhli ke garážím, druhý, co to odpaloval, šel bokem. Ti dva se pronásledovali, poškozený toho mladšího nedoběhl, pak se zase vrátili na tu křižovatku, kde se odpalovali dělobuchy a po chvíli na to vyběhl starší pán (obžalovaný) a v ruce měl nějaký předmět, pravděpodobně sekeru. Proběhla další výměna názorů a po chvíli viděl náprah (arg. „jak když kalačem štípete dřevo“, tedy rozhodně žádné rozhození rukou se sekerou odspodu, ale pohyb nad hlavou), jestli trefil, neví, byla tma a ze sedmého patra to nešlo poznat. K vlastnímu konfliktu pak doplnil, že si vybavuje, nějaký úhyb rukou poškozeného, nějaký obranný reflex. K povětrnostním podmínkám pak uvedl, že místo bylo pod pouliční lampou, tedy tam bylo vidět, rozhodně nebyly hromady sněhu, možná bylo trochu ledu na silnici.
46. Po vrácení věci k došetření, byl opětovně na návrh státního zástupce vyslechnut, kdy v rámci hlavního líčení dne 26. 6. 2020 fakticky zopakoval, že vnímal útok sekerou za situace, kdy poškozený a obžalovaný byli k sobě čelem, mluvili na sebe a za situace, kdy se poškozený otáčel a jakoby odcházel (arg. už jde bokem), v ten moment přišel útok. Z hlediska přítomnosti dalších osob uvedl, že tam byli nějakí další muži, rodinní příslušníci, kdy probíhala slovní výměna. Z hlediska postavení osob v době napadení uvedl, že tyto, dle něj byly v obdélníku či trojúhelníku. Debata byla zpočátku mezi poškozeným a příbuznými obžalovaného, který tam doběhl následně v tričku a trenýrkách se sekerou v ruce. Dle něj sekeru přitom držel svrchu. Do mapových podkladů pak situaci zakreslil tak, že obžalovaný směřoval z domu, a to částečně vlevo po chodníku do prostoru křižovatky, kde proti němu stál poškozený, který se otáčel směrem jakoby zpět ke garážím a prostoru mezi těmito, ale v křižovatce dále od domu a dále od garáží než tito dva stál jeden ze synů obžalovaného. K této osobě uvedl, že si vybavuje, že jeden tam byl, to byl ten, který utíkal ke garážím, kdy původně tam byli dva (synové), ale nevybavuje si, který z nich tam nakonec stál. Při konkrétním napadení sekerou na místě byly tři osoby. K možné identifikaci, který ze synů obžalovaného to byl, uvedl, že tito nejprve spolu bouchali petardy, jeden tam v tom prostoru zůstal a toho druhého poškozený honil. Když byl dotázán na rozpory s původní výpovědí, tak vysvětlil, že v době napadení už nestáli poškozený a obžalovaný proti sobě, kdy poškozený se otáčel. K vlastnímu úderu pak uvedl a ukázal, že tento směřoval přes

hlavu svrchu, kdy se domnívá, že obžalovaný je pravák a dle něj úder směřoval ostrým napřed. Když byl dotazován k popisované komunikaci jednotlivých osob, uvedl, že nejprve tam byla nějaká komunikace (výměna názorů), určitě to nebylo tak, že by obžalovaný seběhl a v běhu sekerou praštil poškozeného. Rozhodně tam byla nějaká výměna názorů, konflikt, dohadovali se před tím útokem. On sám to vnímal tak, že poškozený to bere za vyřízené, že už to dál nechce řešit a nastalo to jeho otáčení. Když byl dotázán na jistý rozpor v postavení synů či syna obžalovaného v době napadení, uvedl, že už neví, jak to bylo (z hlediska, že by tento musel fakticky od garáží poškozeného předejít). Do detailů si situaci nevybavuje. Osoby byly v tom prostoru. Na otázku, zda vnímal, že by se poškozený snažil nějak fyzicky zaútočit na obžalovaného, uvedl, že to na něj působilo, že mu chtěl dát facku, ale promáchl se a netrefil. S ohledem na obsah těchto údajů, když byl dotázán, zda tím myslí útok na obžalovaného nebo některého z jeho synů, uvedl, že na obžalovaného nikoliv, na toho mladšího, ve vztahu, k obžalovanému napadení neviděl, probíhala tam jen výměna názorů. Je zjevné, že jeho údaje v této fázi řízení jsou již s odstupem času více problematické, když jsou navíc v části (útok obžalovaného při odchodu poškozeného po předchozí komunikaci) v rozporu jak se základními verzemi obžalovaného a poškozeného, tak i verzemi dalších svědků.

47. K věrohodnosti údajů i tohoto svědka se obsáhle vyjadřoval v rámci svého hodnocení jednotlivých důkazů soud II. stupně, když podrobně popsal údaje svědka ve vztahu k možnému průběhu napadení (neočekávaně, zezadu), s tím, že tento v rámci přípravného řízení uvedl, že poškozený byl napůl otočený zády k tomu se sekrou (nikoli ve formulaci zády, jak bylo ne doslovně uvedeno v prvním rozhodnutí soudu I. stupně), kdy dále akcentoval údaj „po chvíli“, v rámci popisu napadení („V tu chvíli seběhl dolů asi tatínek toho jednoho, co tam zůstal a v ruce měl nějakou sečnou zbraň, pravděpodobně sekeru. Po chvíli jsem viděl, jak se po něm tou sekerou ohnal.“), kdy tento má dle interpretace soudu II. stupně vymezit i určitý časový odstup od příchodu obžalovaného na místo činu k popisovanému ohnání se sekerou po poškozeném. K těmto úvahám se odvolací soud dále zabýval podrobně údaji tohoto svědka v hlavním líčení, kdy tento na rozdíl od přípravného řízení popsal „výměnu názorů“, která dle něj měla předcházet vlastnímu napadení s tím, že této se dle něj zúčastnili obžalovaný, poškozený a jeden z těch dvou mladíků. Zde nalézací soud může poukázat na údaje samotného svědka, že jeho údaje z přípravného řízení jsou přesnější (což lze dovozovat i z odstupu času), kdy prvotně danou komunikaci situuje až do doby po fyzickém napadení. Ostatně danou skutečnost, odkaz na předchozí údaje („přiznám se, že na Policii v Blansku to bylo přesnější, čerstvější“), vyjádřil soud již v rámci původního rozhodnutí výrazem, že svědek na svých údajích setrval. Z prvotních údajů svědka lze přitom dovodit pouze, že nejprve registroval seběhnuvšího (resp. logičtěji vyběhnuvšího) obžalovaného (opět tedy s dynamičtějším popisem pohybu, kdy jinak mohl existovat popis „sešel dolů“) a po nějaké době registroval, že tento zaútočil na poškozeného, který rozhodně nebyl v čelním postavení k němu. Což vcelku logicky odpovídá situaci, kdy svědek nejprve registroval obžalovaného, kdy tento musel následně překonat nějakou vzdálenost k poškozenému a tedy až po nějaké době (po chvíli) mohl tohoto napadnout. Přestože tento svědek následně popisuje komunikaci mezi obžalovaným a poškozeným před faktickým fyzickým napadením, nelze přehlédnout obhajobu obžalovaného, která s jeho prvotními údaji koresponduje, když popisuje sice svoje verbální projevy vůči poškozenému ještě před jeho napadením, ale nikoli, že by se takovéto komunikace účastnil i poškozený. V kontextu těchto důkazů je pak možné uzavřít, že novější údaje tohoto svědka (včetně posledního hlavního líčení) nejsou zcela přesné, když soud nemá důvod hodnotit jinak okolnosti napadení, když uzavřel, že ke vzájemné komunikaci (těchto zúčastněných) dochází až po fyzickém napadení. Dále soud druhého stupně, jako argument pro nedůvodnost věnování se poškozeného před vlastním napadením někomu jinému (G. Š.), pracuje s údaji tohoto svědka z hlavního líčení, které hodnotí tak, že tento svědek potvrdil, že v době, kdy se obžalovaný do konfliktu zapojil, tak poškozený nevěnoval pozornost tomu z mladíků, který před ním předtím utekl nahoru, neboť ten už se do celé záležitosti nijak nezapojil, byl v pasivní roli. Zde opět, mimo vlastních (logicky si

odporujících) údajů svědka, který primárně v přípravném řízení popsal k osobě G. Š., že tento utekl (ke garážím) a už se asi ani nevrátil, kdy na místě měl zůstat druhý (tedy E. Š.), což zjevně neodpovídá realitě, když sám obžalovaný i tento svědek (G. Š.) popisují jeho pohyb za poškozeným, aby v hlavním líčení své údaje pozměnil v tom směru, že nejprve uvedl, že poté, co poškozený nedohnal G. Š., se (log. oba) vrátili na křižovatku (kde prvotně docházelo k odpalování), tedy prakticky na místo činu, tak zde docházelo ke slovnímu konfliktu, kterého se účastnil dle něj jeden z těch dvou, co tam zůstal (opět s výhradou viz výše), což budí zdání, že by se mělo jednat o odlišnou osobu než navrátilivšího se G. Š., který dle něj byl pasivní (arg. „zmizel ze scény“, „pak se nějak vrátil, ale byl pasivní“), je nutno zmínit již citované údaje nejen poškozeného, ale i dalších svědků. Z těchto rozporuplných údajů tohoto svědka lze uzavřít, že tomuto nevěnoval dostatečnou pozornost tak, aby byl schopen přesně událost popsat. Z jeho údajů k pohybu G. Š. tak nelze vycházet a to ani v tom směru, že nebyl důvod ze strany poškozeného se tomuto věnovat.

48. Svědek D. K. v přípravném řízení dne 18. 1. 2019 (č. l. 211-215) uvedl, že s kamarády slavil Silvestr v Blansku. O půlnoci se šli s kamarády podívat do mezipatra, na balkon, na ohňostroje. Viděli lítat rachejtle, které lítaly blízko bytovky. Podíval se dolů a viděl mladší osobu (arg. „klučina, víc jak 30 mu nebylo“), jak zapaluje rachejtle blízko zaparkovaných aut. Pak, jak vybuchal všechny rachejtle, začal vytahovat další balíček, ještě ve větší blízkosti aut. Z přilehlého vchodu vyšel (velký) muž (následně označován jako majitel vozidla), aby ho okřikl. Pak došlo k nějaké slovní potyčce a fyzickému konfliktu, kdy tento majitel vozidla pravděpodobně (arg. „na 100 % to neřeknu, ale myslím...“) žduchl do toho klučiny. Pak tam přiběhl další muž, do 35 let, dle něj na pomoc tomu co odpaloval pyrotechniku, byla tam nějaká slovní rozmluva mezi všemi, došlo k fyzickému kontaktu mezi jedním z nich a majitelem vozidla, dali si nějakou ránu, ten velký (majitel vozidla) upadl i na zem a druhého zahnal směrem ke garážím. Ten, co odpaloval rachejtle, utekl a šel směrem k fotbalovému hřišti. V tom vyběhl starší muž jen v trenkách a tílku a držel něco v obou rukou, jedna věc byla sekera a utíkal jakoby k majiteli vozidla, napřáhl pravou ruku, ve které měl předmět, který připomínal sekerku a udeřil majitele auta, ale přesné místo zásahu není schopen popsat. V době přibližování se obžalovaného majitel vozidla k tomu staršímu muži nebyl úplně zády, ale ani čelem, spíše bokem. V okamžiku přiblížení se již byli čelem k sobě. Na majitele vozidla on sám před tím vykřikl varování (něco jako „bacha“). Poté vytočil linku 158 a průběh dole již nesledoval. Muž se sekerkou, snědší s pleší, pak šel domů kolem místa (balkonu), kde byli.
49. V hlavním líčení dne 22. 10. 2019 na těchto údajích setrval s tím, že doplnil, že nějaká osoba je na malou chvíli zamkla na tom balkóně, ale po chvíli je šla zase odemknout. Na dotazy pak upřesnil, že důvodem jeho varování byla situace, kdy obžalovaný (v atypickém oblečení) se agresivně pohyboval směrem k poškozenému, který o něm nevěděl. Poškozený se dle něj otáčel, kdy vnímal pohyb (bránění se) asi levou rukou. V okamžiku napadení stáli již čelem proti sobě. K možnému výskytu dalších osob v předmětném konfliktu (zejména svědka G. Š. – „zahnaného“ původně poškozeným ke garážím) uvedl, že nikdo další se tam nevyskytoval. Po skončení telefonátu na policii, kdy po jeho dobu konflikt nesledoval, se opět podíval dolů k místu konfliktu, tam již obžalovaného neviděl, poškozený volal zdola asi na manželku, ať zavolá policii.
50. Skutečnost, že tento svědek danou událost oznámil, pak byla prokázána z úředního záznamu Policie ČR (č. l. 284), ze kterého vyplývá, že událost na linku 158 oznámil v čase 00.11 hodin dne 1. 1. 2019. Daný čas přitom, jak vyplývá ze záznamu komunikace na linku 158 (CD č. l. 404), představuje konec komunikace, když volání započalo v 00:08:58 hodin. Na dané oznámení pak navazuje protokol o trestním oznámení ze dne 1. 1. 2019 sepsaný v čase 03.23 hod. (č. l. 256-257). Toto trestní oznámení, fakticky protokol o podaném vysvětlení, případně i další podání vysvětlení ze dne 1. 1. 2019 sepsané v čase 10.51-13.28 hod. (č. l. 258-264) soud zmiňuje s ohledem na skutečnost, že toto neobsahovalo žádné skutečnosti, které by soud následně vedly k zabývání se těmito údaji ve vztahu k možné věrohodnosti tohoto svědka, kdy v tomto rozsahu

by je musel hodnotit. Tedy bez toho, že by tyto hodnotil ke skutkovým závěrům, byly v zásadních bodech shodné.

51. Jeho údaje, byť i v nich jsou skutečnosti, které plně nekorespondují s realitou (pád poškozeného v době konfliktu s G. Š.), tak potvrzují výpověď poškozeného, když popisují agresivní (tedy logický rychlý) pohyb obžalovaného k poškozenému, který jej primárně nevnímá (proto jej i slovně varoval), když k němu v této době rozhodně nebyl čelem (otáčel se) a bránil se pohybem ruky a v tomto rozsahu je soud vnímá jako věrohodné.
52. Svědkyně J. H., přítelkyně svědka D. K., v přípravném řízení dne 18. 1. 2019 (č. l. 194-198) uvedla, že byli u kamaráda L. K. na návštěvě a o půlnoci šli na balkon dívat se na ohňostroj. Kromě ní tam byl její přítel D., P. K., L. K., L. H., M. B., L. a přítelkyně L. K., ale ta s nimi na balkon nešla. Na balkoně najednou kamarádi začali křičet, podívala se dolů, to už vyběhl pán a honil napadeného, snažil se ho dohonit, držel v ruce nějaký předmět, sekeru. Tento pán přiběhl polonahý, v trenkách, byl staršího věku. Zakřičela, ať toho nechají a šla si stoupnout ke dveřím balkonu a přítel volal policii. Vlastní napadení, ani slovní potyčku, neviděla.
53. V hlavním líčení dne 22. 10. 2019 na těchto údajích setrvala s tím, že ona sama viděla, jak muž s nějakým předmětem (následně upřesnila, že se sekyrkou) ve zdvižené ruce honil druhého (silnějšího) muže, který před ním utíkal, byl k němu zády. Pohybovali se asi stejnou rychlostí (arg. neviděla, že by se dohonili). Dle ní se mohli pohybovat na vzdálenost odpovídající vzdálenosti mezi dvěma domovními vchody. Dále na místě (ovšem mimo konflikt) registrovala nějakého muže, co přicházel od garáží a šel do bytu před obžalovaným, kdy tento držel v ruce sluchátka (dle ní na odhlučnění petard). S danou věcí, ale asi neměl nic společného. Před tímto konfliktem pak registrovala i nějaké požďuchování mužů u garáží, kdy vnímala pád, tyto muži se pak ale rozešli.
54. Její údaje o průběhu konfliktu (v její verzi nepřetržitého vnímání) jsou v rozporu s dalšími důkazy, kdy možné „honění“ poškozeného bez vzájemného kontaktu, by teoreticky přicházelo do úvahy až po napadení sekerou a nelze je tak považovat za přesný popis reálného stavu.
55. Svědek L. K. v přípravném řízení dne 17. 1. 2019 (č. l. 216-220) uvedl, že slavil s ostatními kamarády Silvestra. O půlnoci se šli podívat na balkon v mezipatře (lodžii mezi 6. - 7. patrem) na ohňostroj. Odtud viděl, jak dva lidé, hned na silnici, na křižovatce pod nimi, pouštěli rachejte. Přišel třetí a začal jim nadávat, ať rachejtle nepouští, že tam má auto. Pak se požďuchovali, kdy jeden utekl a pak přišel čtvrtý, který měl zbraně, sekeru a nůž, sekeru asi v pravé ruce a jako kdyby zezadu sekl toho pána, který je napomínal, do hlavy. Ten nespadl, ale začali se dohadovat a pak se rozprchli a ten s tou sekerou (spolu s dalšími dvěma) šel domů, když bydlí naproti jeho bytu v 7. patře. Přesněji událost popsat nedovede, když ji celou dobu nesledoval (odcházel za manželkou, říci jí co se děje) a navíc „měl popíto“.
56. V hlavním líčení dne 22. 10. 2019 na těchto údajích setrval s tím, že si již podrobnosti nevybavuje. Na dotazy upřesnil, že v době seknutí byli na místě pouze obžalovaný a poškozený, když jeden z účastníků předchozího konfliktu (svědek G. Š.) byl u garáží, kde byl další (svědek E. Š.) neví. Poté šel za manželkou, a co se dělo dole již nesledoval. Když se vrátil, tak dole byl již jen poškozený. Ke klimatickým podmínkám uvedl, že nebyl sníh ani námraza, dle něj bylo mokro. K předcházejícímu konfliktu upřesnil, že z místa utekly dvě osoby, dle něj při něm nikdo neskončil na zemi. Ve vztahu k napadení poškozeného obžalovaným pak doplnil, že při tomto nebyl nikdo další (tedy ani osoby z předchozího konfliktu). Obžalovaný, který přicházel normální chůzí (aby doplnit, že „to bylo takové rychlé“), poškozeného udeřil pravou rukou sekerou s náprahem ze shora, kdy poškozený se bránil tím, že tam dal ruku (kdy demonstroval zvednutí levé ruky do výšky hlavy). Následně se hádali, takže se poškozený musel otočit (arg. sekl, obrátil se, pak se hádali).

57. Po vrácení věci k došetření, v rámci hlavního líčení dne 26. 6. 2020 uvedl, že viděl, jak obžalovaný napadl zezadu poškozeného sekerou, když tomuto předcházel konflikt poškozeného se syny obžalovaného (arg. s těma dvěma), kdy ten čtvrtý (obžalovaný) doběhl s tou sekerou a zezadu sekl. Dle něj před vlastním napadením nedošlo k žádnému konfliktu mezi poškozeným a obžalovaným. Při vlastním napadení na místě byly tři osoby. Tato třetí osoba nějakým způsobem s nimi komunikovala (háдали se). Když byl konkrétně dotázán, zda se hádali již před konkrétním napadením sekerou, uvedl, že si myslí, že ne. K napadení pak upřesnil, že si myslí, že poškozený byl k útočníkovi zády a tento se proti němu napřáhl shora přes hlavu, kdy toto i ukázal. Útočník sekeru držel v pravé ruce. Dle něj k vlastnímu seknutí došlo zezadu z boku. Do fotodokumentace pak zakreslil pohyb obžalovaného z domu po chodníku směrem doleva do křižovatky s napadením v postavení, kdy poškozený byl k obžalovanému zády, kdy si nevybavuje, zda tam byl někdo další. K postavě dalšího mladíka pak uvedl, že byl asi u těch garáží, ale už přesně neví. Dle něj tento mohl být ve vzdálenosti cca 10 a 20 metrů, u garáží. Když byl dotázán na tyto údaje (vzdálenost v metrech), z čeho je dovozuje, uvedl, že jej viděl, na vzdálenost 100 metrů by jej neviděl. Jedná se prostě o jeho odhad.
58. Údajům i tohoto svědka, v rámci svého hodnocení jednotlivých důkazů, věnoval odvolací soud značnou pozornost. Zde nejprve zmínil, že tento v rámci přípravného řízení vypovídal relativně stručně a jeho údaje (zde zejména klíčová pasáž o napadení zezadu) tak nejsou přesvědčivé. Jeho obsahově shodné údaje v klíčových pasážích v hlavním líčení pak zhodnotil tak, že výpověď tohoto svědka vzbuzuje určité pochybnosti v tom směru, zda obžalovaný zaútočil na poškozeného zezadu v okamžiku, kdy ten o něm nevěděl, neboť dle výpovědi svědka poškozený v tomto okamžiku nevěnoval pozornost žádnému bezprostřednímu nebezpečí, jež by mu mohlo hrozit od synů obžalovaného, a je tedy poměrně nepravděpodobné, že by nezaregistroval příchod obžalovaného do své bezprostřední blízkosti, zvláště pokud obžalovaný měl k němu přicházet od domu, ke kterému poškozený sám směřoval. Sám svědek přitom k otázce „bezprostřednosti nebezpečí pro poškozeného“ pouze uvedl, že další osoba (G. Š.) byl u garáží, asi 10-20 metrů od konfliktu, rozhodně se nevyjadřoval k tomu, čemu se věnoval poškozený, vše ostatní je pouhá interpretace. Přitom tato vzdálenost při možnosti rychlejšího pohybu (a dosavadního jednání tohoto svědka) dle názoru nalézacího soudu představuje reálnou hrozbu. Zde navíc nelze přehlédnout (i při jisté problematičnosti odhadů vzdálenosti), že sám poškozený uváděl jako vzdálenost, na kterou registroval projevy G. Š. (a otáčel se k němu) údaj 50 metrů (č. l. 202).
59. Soud jeho údaje, které jsou v základních rysech konstantní, tedy příchod obžalovaného a seknutí poškozeného sekerou zezadu ze shora, bez jejich předchozího vzájemného konfliktu, považuje za zcela věrohodné, když jsou nejen v souladu s údaji poškozeného, ale jsou v logickém souladu i s dalšími důkazy.
60. Svědek P. K. v přípravném řízení dne 17. 1. 2019 (č. l. 221-225) uvedl, že Silvestra 2018 strávil spolu s dalšími lidmi u bratra. O půlnoci se šli podívat na balkon v mezipatře na ohňostroj. Dole dva mladší chlapi blízko aut pouštěli ohňostroj, a proto za nimi přišel silnější chlap a něco jim říkal. Pochopil, že to je asi proto, že ohňostroj pouštěli blízko aut. Pak se začali poždřuchovat a ti dva, co pouštěli ohňostroj, se rozutekli, ale pořád na sebe řvali. Poté z bytovky vyběhl nějaký pán v trenkách a bílém triku a v ruce měl sekeru a v druhé ruce taky něco a rozběhl se na toho, co rozháněl ty dva. Na dotaz k počtu osob v době přibíhání obžalovaného pak doplnil, že na místě konfliktu (obžalovaného a poškozeného) byli tři osoby, mimo obžalovaného a poškozeného „ten jeden mladý“, který byl asi 40 metrů od obžalovaného (což logicky odpovídá shora zmíněným údajům poškozeného o odlákání jeho pozornosti G. Š.). V okamžiku, když byl obžalovaný v bezprostřední blízkosti poškozeného, tak ten mladší k nim přibíhal (což popisuje dynamickou změnu postavení osob a předchozí nutnost poškozeného na tuto osobu reagovat). Vlastní napadení poškozeného neviděl, protože se díval na ohňostroj a navíc „měl popito“. Pouze vnímal, že je tam nějaký konflikt.

61. V hlavním líčení dne 8. 8. 2019 na těchto údajích setrval s tím, že si již další podrobnosti nevybavuje.
62. Přestože soud se hodnocení této skupiny svědků bude věnovat až následně, považuje již zde za nutné upozornit na logickou nesprávnost popisu v bodě 12. usnesení vrchního soudu a z něj plynoucí závěry, kdy svoje skutkové závěry přitom odvolací soud dává jako jistou formu závazného pokynu k následnému rozhodnutí. Zde odvolací soud uvádí, že svědek P. K. „dokonce upřesnil, že v době, kdy přiběhl na místo muž se sekerou, tak tam byl přítomen poškozený a přibližně 40 metrů od něj jeden z těch mladších mužů, přičemž ten druhý z těch mladších tam nebyl vůbec“. Z tohoto pak učinil závěr, že z takto určených vzdáleností je tedy zřejmé, že mezi poškozeným a mladším mužem (G. Š.) neprobíhal v době příchodu obžalovaného na místo žádný konflikt, který by mohl upoutat pozornost poškozeného natolik, aby příchod obžalovaného na místo nezaregistroval. Svědek však tyto údaje nezmínil ve vztahu k přiběhnutí obžalovaného, ale přibíhání (což je logicky odlišný časový údaj a tato skutečnost je velmi důležitá v popisu zjevně velmi dynamického skutkového děje), když v době přiběhnutí (zde popsáno údajem „byl v bezprostřední blízkosti“) již k nim ten třetí (G. Š.) přibíhal, tedy naopak logicky představoval pro poškozeného hrozbu, když se k tomuto (rychle – během) přibližoval.
63. Svědkyně L. V., přítelkyně svědka P. K., v přípravném řízení dne 18. 1. 2019 (č. l. 244-248) uvedla, že s přáteli společně slavili Silvestra. Kolem půlnoci byli na balkonu v mezizpatře, dívali se na ohňostroj. Dole viděla dva mladší kluky, chtěli odpalovat ohňostroj. Přiběhl tam nějaký pán, kterému se to asi nelíbilo, pokřikoval, že jsou blízko auta, což byla pravda. Začali se žduchat, potom se rozutekli, jeden směrem ke garáži, druhý doleva, a pak se tam objevil ten další pán, měl bílé triko s krátkým rukávem, jakoby naběhl na toho pána, začal něco pokřikovat, něco držel v ruce a začal tím mávat. Více nebyla schopna uvést.
64. V hlavním líčení dne 22. 10. 2019 na těchto údajích setrvala s tím, že si již podrobnosti nevybavuje, v dané době se věnovala více ohňostroji, než konfliktu. Na dotaz ke zpáteční cestě, (z hlediska klimatických podmínek) uvedla, že si tyto nevybavuje, ale rozhodně by si vybavila, pokud by např. upadla, což nenastalo.
65. Z jejích údajů, které jsou s ohledem na její vnímání situace relativně kusé, tak lze teoreticky dovodit pouze rychlejší pohyb obžalovaného směrem k poškozenému, pokud takto bude v kontextu dalších důkazů (svědeckých výpovědí) soud vnímat výraz „naběhl“.
66. Svědkyně M. B. v přípravném řízení dne 18. 1. 2019 (č. l. 186-189) uvedla, že byla na návštěvě společně s dalšími u L. K. v Blansku. Šli se na lodžii o půlnoci podívat na ohňostroje. Slyšeli, jak se někdo dole hádá. Viděla tam dva muže, ale nevnímala to. Nebyla totiž úplně strážlivá. V jeden okamžik viděla útočníka (jak se později dozvěděla), byl v trenkách a ve „vasilu“ světlé barvy. Nic jiného ale neviděla.
67. Tato výpověď byla za splnění podmínek § 211 odst. 1 trestního řádu v hlavním líčení dne 22. 10. 2019 čtena, kdy ke skutkovým závěrům, s ohledem na svůj obsah, zůstala prakticky bez významu.
68. Při hodnocení skupiny těchto důkazů, popisu skutku (napadení poškozeného ze strany obžalovaného) od osob, které měly (či minimálně mohly) daný skutek (případně v širším rozsahu okolností vlastnímu napadení předcházejících) vnímat, nelze přehlédnout, že tyto sice popisují v hrubých rysech totožné jednání, ale jejich popis v detailech se mnohdy liší a to nejen od verze obžalovaného či poškozeného, ale i mezi sebou navzájem a to mnohdy bez ohledu na faktor času (kdy událost popisují, zda relativně krátce po skutku či až následně s odstupem v hlavním líčení).
69. Soud II. stupně, v rámci svého hodnocení důkazní situace, poukázal na to, že výpovědi svědků, kteří byli vyslechnuti k průběhu předmětné události, nebyly zcela shodné, část z nich nejdůležitější fázi události, tedy útok obžalovaného vůči poškozenému, který spočíval v jediném úderu, neviděla a část svědků vypovídá vzájemně rozporně, přičemž někteří pak vypovídali u hlavního líčení poněkud odlišným způsobem oproti přípravnému řízení.

70. Z hlediska nynějšího hodnocení, po provedení doplnění dokazování, soud I. stupně považuje za nutné zmínit, že s výše uvedeným hodnocením odvolacího soudu v zásadě souhlasí, když již v původním rozhodnutí k validitě všech výše popsanych údajů uvedl, že nelze přehlédnout, že prakticky všichni popíjeli v dané době v různé míře alkoholické nápoje, což obecně snižuje schopnost reálně vnímat a zapamatovat si detaily (případně celé části děje) a tyto následně kvalitně reprodukovat. Jejich zájem přitom prvotně nesměřoval ke konfliktu dole na silnici, ale k ohňostroji nad jejich hlavami. Možnost konflikt sledovat pak byla omezena i prostorem, kde se nacházeli (rozdílné podmínky pro osoby u kraje lodžie a u vstupu – výhled stíněn dalšími osobami). Tím lze vysvětlit, ve spojení s určitým emočním vypětím spojeným s oslavou konce roku, oním vnímaným konfliktem a obecně individualitou každého svědka, i mnohé výše popsané rozpory (kdo se kde nacházel, průběh předchozích konfliktů apod.), když v zásadních věcech je zřejmá shoda skutkových tvrzení. Takto lze vyhodnotit jak popis počátku celkového konfliktu (vnímané nevhodné odpalování pyrotechniky a příchod poškozeného včetně existence konfliktu se syny obžalovaného), tak zejména pro skutkový děj zásadní popis ingerence obžalovaného do tohoto konfliktu, včetně vnímané intenzity konfliktu (údaje o máchnutí sekerou). V rámci tohoto hodnocení pak je možné poukázat i na časový odstup od události, kdy je evidentní, že s narůstajícím časovým odstupem dochází ke ztrátě přesnosti původních informací, kdy dochází jak k prostému zapominání tak i naopak zkreslení v důsledku následné komunikace o věci apod., kdy toto lze ilustrovat zejména na údajích svědkyně N. či svědka H.. Svědkyně N. totiž postupně popisuje situaci v zásadě shodně (napadení přítele zezadu, když tento se otáčí), ale v detailech již následně uvádí údaje, které nemohou být v souladu s realitou (otáčení přítele ve stejném směru vpravo, jako měl mít zranění, když zranění je objektivně vlevo). Svědek H. pak postupně při zachování popisu pohybu poškozeného uvádí různé údaje o pohybu dalších osob. Z jejich přístupu k výpovědím (ať již v rámci přípravného řízení tak u části v rámci hlavního líčení) ovšem nevyplývá důvod případné nevěrohodnosti k tíži obžalovaného (s teoretickou výhradou přítelkyně poškozeného a následného jednání), když jejich údaje mimo výše popsanych rozdílů se víceméně logicky doplňují. Soud proto k posouzení skutkového děje vycházel z jejich údajů pouze tam, kde jsou v logickém souladu, či korespondují s dalšími důkazy, tedy zejména v popisu vlastního jednání obžalovaného před napadením, či v jeho průběhu.
71. S ohledem na procesní postup soudu II. stupně je soud I. stupně nucen explicitně doplnit následující. Soud vycházel z těch údajů svědků, které v kontextu dalších údajů hodnotil jako věrohodné. Takto je pro skutkové závěry zásadní popis pohybu obžalovaného směrem k poškozenému, který je většinou svědků vnímán a popisován jako rychlý (tedy i s ohledem na vzdálenost časově krátký), fakticky (s ohledem na jejich postavení) překvapivý. Zde nelze přehlédnout, že v době vybíhání obžalovaného z domu musel být poškozený k němu natočen minimálně bokem a obžalovaný tak nebyl v jeho zorném úhlu, když se věnoval jiné činnosti (lze zohlednit postavení poškozeného v křižovatce komunikujícího směrem na balkon ke své družce, tedy zjevně čelem ke vchodu do domu č. 4 a místa, odkud vybíhal obžalovaný, z náčrtu místa činu a fotodokumentace), a následné otáčení se poškozeného směrem na G. Š. (fakticky nejjednodušším, nejkratším směrem, tedy doleva, takže směrem od obžalovaného). Na toto pak navazuje zásadní skutečnost, že k napadení poškozeného došlo zezadu. Zde je nutno důsledně vnímat nejen výše uvedené o mechanismu pohybu poškozeného, ale i údaje jednotlivých svědků (viz výše např. svědka P. K.) z hlediska popisu vysoce dynamického děje. Poškozený v jisté fázi navazujících konfliktů směřuje domů, tedy pohybuje se k domu (vchodu) XXXX 4, kdy logicky k tomuto zahýbá a vzhledem ke komunikaci s přítelkyní je k němu čelem. Tyto údaje, mimo samotného poškozeného, potvrzuje jeho přítelkyně a mají logiku v navazujícím ději. Následně reaguje na pohyb či slovní projevy G. Š. a otáčí se směrem k němu, vnímá ho přibližovat se a nějakou dobu na něj čeká. Směr otočení je přitom po levé ruce (nejkratší vzdálenost). Tyto údaje, mimo samotného poškozeného, potvrzuje jeho přítelkyně, ale jsou v logickém souladu i s údaji svědků, kteří popisovali jeho postavení v době napadení, tedy, že byl k útočníkovi zády (logicky tedy směrem ke G. Š.) a nově ostatně i obžalovaného. Nakonec registruje výkřiky varování a otáčí

se (stále pohybem za levou rukou) a kryje si levou rukou hlavu, kdy inkasuje úder (zde již musí být čelem proti obžalovanému). Tyto údaje, mimo samotného poškozeného, potvrzuje v části jeho přítelkyně, ale jsou v souladu i s údaji svědků minimálně K. a L. K.. Tento popsáný děj přitom probíhá dynamicky v relativně krátkém časovém okamžiku, kdy s ohledem na další údaje, ze kterých soud mimo jiné dovodil úder do ruky poškozeného, nelze uvažovat o situaci, že mezi posledními dvěma kroky proběhla výrazná časová prodleva, ve které by se poškozený otočil k obžalovanému a na tohoto čekal. Ona dynamičnost pohybu pak může vysvětlovat mnohé rozporné údaje svědků, kteří zjevně nevnímali celkově průběh, ale pouze jeho části.

72. Z hlediska závěrů odvolacího soudu, které opírá o zásadu „in dubio pro reo“, která z pohledu soudu druhého stupně nebyla ve věci soudem prvního stupně důsledně aplikována, bylo dovozováno, že žádná z těchto výpovědí netvoří spolehlivý základ pro rozhodnutí. I s tímto závěrem se lze v jisté omezené míře ztotožnit, ale soud nalézací nevychází z konstrukce, že každé zpochybnění jakékoli části výpovědi svědka zpochybňuje jeho veškeré údaje, ale každou část jednotlivě hodnotí v kontextu dalších důkazů, které připadají do úvahy jako logicky správné a tedy skutkově možné.
73. K otázce rozsahu a charakteru zranění poškozeného byl v přípravném řízení zpracován znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, včetně doplňku (č. l. 64-88). Znalec MUDr. Martin Zeman byl také vyslechnut v hlavním líčení dne 22. 10. 2019. Ze závěrů tohoto znaleckého posudku bylo prokázáno, že poškozený V. J. utrpěl 1. 1. 2019 sečnou ránu délky cca 35 mm v oblasti těsně nad levým obočím, spojenou s mírným otokem horního víčka levého oka a drobnou povrchovou škrábancovitou oděrkou zevně od levého oka. Sečné poranění v oblasti levého obočí, které s přerušením pokračovalo drobnou oděrkou, a bylo spojeno s rozvojem otoku horního očního víčka, vzniklo dopadem břitu předmětu na kůži v místě vzniku rány, přičemž tento břit působil více či méně kolmo k povrchu těla. Tímto předmětem mohla být předmětná sekerka (prezentovaná na fotografiích). Intenzita násilí v místě dopadu byla střední. Intenzita vlastního úderu mohla být ovšem větší, když v důsledku obrany poškozeného (úhybným manévrem, ztlumením úderu jeho vykrytím částí horní končetiny) došlo pouze ke střední intenzitě dopadu předmětu. Poškozený nebyl hospitalizován, ale byl omezen v obvyklém způsobu života po dobu 9 dnů od vzniku zranění, v důsledku přetrvávání stehů v ráně. Ze soudně-lékařského hlediska se jednalo pouze o lehké poranění měkkých tkání, nedošlo k poškození důležitého orgánu, kdy jako přetrvávající (trvalý) následek je teoreticky možné vnímat pouze kosmetickou jizvu. V daném případě však mohlo dojít, a to i v případě stejné dopadové intenzity, ke vzniku výrazně závažnějšího zranění. Stalo by se tak např. v případě zasažení oka, které se nacházelo v bezprostřední blízkosti utrpěného poranění, břitem dopadajícího sečného předmětu. Při poranění očního bulvu mohlo dojít až k jeho ztrátě a tím i k úplnému vyřazení funkce. V případě útoku s velkou dopadovou intenzitou mohlo reálně dojít i ke vzniku závažného, život ohrožujícího až smrtelného poranění důležitého orgánu – mozku a to podobným mechanismem působícího násilí při zlomenině spodiny či klenby lební.
74. V doplňku znaleckého posudku se znalec vyjádřil k výpovědím jednotlivých svědků (popisu způsobu napadení poškozeného), kdy uvedl, že charakter poranění, které poškozený V. J. utrpěl, není v rozporu s popisy napadení poškozeného, jak jsou uvedeny ve výpovědích samotného poškozeného V. J. a dále svědků D. K., L. H. a S. N.. Tvrzení G. Š. o napadení násadou neodpovídá sečnému charakteru rány nad levým obočím poškozeného. Znalec dále uvedl, že charakter utrpěného zranění neodpovídá ani popisu zasažení poškozeného, jak jej uvedl ve své výpovědi obžalovaný A. Š., když poranění V. J. nemohlo být způsobeno ani tečným zasažením plochou částí sekerky.
75. V hlavním líčení dne 22. 10. 2019 znalec na svých závěrech setrval, kdy dále při zohlednění závěrů znaleckého posudku z oboru kriminalistika, odvětví biologie (č. l. 170-175) doplnil, že zranění muselo být způsobeno ostrou hranou (břitem), když při dopadu plochy by nemohlo vzniknout čistě sečné poranění, ale muselo by vykazovat známky poranění tupého (oděrka,

sedření okrajů apod.). Nemůže vyloučit, že rána vznikla dopadem nikoliv břitu, ale té hrany (nikoli plochy) v té zadní části, ale bylo by neobvyklé, že to poranění, pokud je doktor z ambulance popsal správně, by nemělo žádnou další složku, která by svědčila pro charakter poranění tupého. Vzhledem ke skutečnosti, že rána již byla šita, tak se nedá úplně přesně vyhodnotit, jestli tam něco takového nebylo. V tomto směru upozornil i na údaj z lékařské zprávy MUDr. K., že se jednalo o „čistou sečnou ránu“. Tento popis může ukazovat buď na to, že rána neměla jinou složku, než tu sečnou, nebo že rána nebyla znečištěna. Šité poranění i navazující škrábanec dle něj vznikly jedním úderem. Z hlediska mechanismu úderu, tak jak jej popisoval obžalovaný, by za určitých specifických podmínek mohl nastat daný následek, ale pravděpodobnější je varianta (vykrytého) úderu svrchu a nikoli zdola. Rozhodně však muselo dojít ke změně směru pohybu (vykrytí) rány, když je tato na těle prakticky příčně. K případným poraněním (oděrkám, hematomům) na ruku (předloktí) poškozeného v souvislosti s obrannou reakcí uvedl, že tyto tam být mohou, ale nemusí, zejména pokud by kontakt těla (ruky) poškozeného byl nikoli s železnou částí sekery, ale s topůrkem, či rukou útočníka, kdy v takovém případě by vznik poranění byl vysoce nepravděpodobný. Dále uvedl, že i při prokázaném následku a neexistenci jiných poranění, nevylučuje údaje poškozeného o následku kontaktu z hlediska jeho „otřesu“.

76. Po provedeném vyšetřovacím pokusu bylo v hlavním líčení dne 5. 3. 2020 opětovně přistoupeno k výslechu znalce MUDr. Zemana, který doplnil závěry svého znaleckého posudku právě s ohledem na vnímanou rekonstrukci průběhu napadení. Z hlediska možného vzniku konkrétního následku na těle poškozeného způsobem, který prezentoval obžalovaný, uvedl, že nemůže vyloučit, že při mechanismu, kdy obžalovaný vedl ruku nahoru vpřed a jaksi se rozmachuje, by nemohlo vzniknout předmětné zranění, ovšem svislou hranou zadní části, ne plochou. S ohledem na údaje svědka MUDr. K. (o charakteru rány, kdy jeho popis ukazuje na ránu, která vzniká po kontaktu s ostrým předmětem, tzn. s nějakým břitem, nebo alespoň s nějakou ostrou hranou) však i nadále zastává názor, že při kontaktu hrany, nikoliv ostří sekery, by mělo dojít ke zhmoždění okrajů, ale jednoznačně toto vyloučit nemůže. Naopak verze poškozeného je akceptovatelná, daný průběh je způsobitelný ke vzniku příslušného poranění. Samozřejmě kolmým úderem není možné, aby vzniklo šikmo vodorovně orientované poranění, ale zde je nutno si uvědomit, že to mohlo být rohem ostří, což je ostrý výčnělek, a je schopen způsobit poranění a vysvětluje i následný škrábanec, který je další věcí, která nesedí k té možné hraně ve verzi obžalovaného. Stejně tak při verzi poškozeného nelze vyloučit, že při obraném manévru mohlo dojít k náklonu ruky v zápěstí a tudíž k zešikmení dopadu ostří na oblast obočí. Vzhledem ke skutečnosti, že jediná krevní stopa byla nalezena na zadní části hlavy, uvedl, že místo nálezu krevní stopy je spíše otázka na někoho jiného. V případě, že by se poškozený otáčel, nelze vyloučit, že by i ona zadní hrana, horní roh hrany, byl schopen způsobit uvedené poranění, pokud by se svezl, kdyby se jednalo o jakýsi hybrid mezi sečnou a řeznou ranou. Skutečnost, že na těle poškozeného došlo k jistému tažení (nešitá část poranění), svědčí pro to, že tam v nějakém malém měřítku tahová složka mohla být. Obecně při útoku, kontaktu s nástrojem, nejsou osoby statické a zejména v okamžiku dopadu předmětu na tělo poškozeného tak tento reaguje, hlava se reflexně otáčí, uhýbá, takže je běžné, že předmět, který dopadá na tělo, se lehce svezí. O tomto svědčí právě velmi tenká vlasovitá škrábacovitá oděrka zevně od té sečné rány. Z hlediska postavení obžalovaného a poškozeného se není schopen vyjádřit, zda by prezentovaná vzdálenost mohla některou z variant vyloučit. Z hlediska možného následku při variantě popisované obžalovaným by v minimálním rozsahu představoval riziko poranění důležitého orgánu oka, a to z hlediska ztráty jeho funkce, a to i trvalé. V případě verze poškozeného při střední dopadové intenzitě sekery na hlavu poškozeného, nelze vyloučit v důsledku vykrytí, že možný následek mohl být i život ohrožující z hlediska porušení skeletu lebky, zhmoždění mozku apod. Při zohlednění všech okolností souvisejících s prezentovanými variantami opakovaně uvedl, že nemůže vyloučit ani jednu z variant, ale k verzi obžalovaného má poznámky, které jeho verzi činí méně pravděpodobnou. Nelze vyloučit ani variantu s pootočením ruky (v zápěstí) se

sekerou (při krytu poškozeného) pokud zůstane prostor pro kontakt sekery (její hrany) s kůží (čelem poškozeného). Dle něj, ale mechanismus poranění vykazuje znaky aktivní složky, tedy dodané energie ze strany útočící osoby.

77. Závěry znalce o rozsahu zranění (sečná rána cca 35 mm) jsou pak v souladu i s lékařskou zprávou z Nemocnice Blansko ze dne 1. 1. 2019 popisující poranění poškozeného (č. l. 59), ze které dále vyplývá, že při ošetření v 01:13 hod. poškozený sám uvedl, že byl udeřen sekerou do oblasti nad obočí vlevo, a s Protokolem o prohlídce těla poškozeného a fotodokumentací ze dne 1. 1. 2019 v čase cca 20.00 hodin (č. l. 141-152), kdy mimo výše uvedeného poranění (řezná rána nad levou stranou levého obočí, ošetřená 4 chirurgickými stehy a šrám v úrovni levého oka o délce 20 mm ve vzdálenosti 13 mm od ošetřeného poranění) nebylo zjištěno, že by se na jeho těle nacházela vážnější poranění. Na jeho těle, zápěstí prsteníčku pravé ruky, byla nalezena jen zhojená oděrka v délce 4 mm, kdy je zjevné, že tato nesouvisí s popisovaným konfliktem.
78. K lékařské zprávě soud v hlavním líčení dne 5. 3. 2020 nově vyslechl svědka MUDr. A. K., lékaře, který ošetřoval poškozeného, kdy tento se zejména vyjádřil k jím vnímanému poranění poškozeného s tím, že se jednalo o sečnou ránu v oblasti čela. Údaj sečná (nikoliv např. řezná) použil proto, že poškozený mu popisoval, jak k tomuto zranění došlo, a to tím způsobem, že byl napaden sekerou. K údaji čistá sečná rána pak vysvětlil, že tento použil proto, že nebyly poškozeny okraje rány, nedošlo k pohmoždění okolí kožního krytu. Nejednalo se tedy o druhý možný význam slova čistá, tedy neznečištěná. Daná rána představovala čistý průnik, jednalo se o nějaké odchlípnutí části kůže apod. Z hlediska charakteru rány na dotaz znalce pak upřesnil, že rána byla uprostřed určité hlubší, tedy nebyla v celé délce stejně hluboká. Vzhledem k možnému poranění ruky byl dotazován, zda o tomto s poškozeným mluvil a případně zda by nějak reagoval, tedy zajímal se i o jiné místo na těle poškozeného, pokud by tento zmiňoval nějakou formu obrany, zde rukou. K tomuto uvedl, že o toto by se zajímal, pokud by si poškozený stěžoval, že má v tomto směru nějaké problémy. Pokud by si nestěžoval, tak by se o to nezajímal. O možném krytí si hlavy se spíše nebavili. O navazujících subjektivních pocitech bolesti v oblasti rukou, asi také ne (arg. nevzpomínám si, protože bych se o to asi zajímal).
79. Tento svědek fakticky potvrdil, že zjištěné poranění mělo charakter sečné rány, bez známek pohmoždění, tedy čistě sečné rány. Jeho údaje, s ohledem na jeho vysvětlení způsobu popisu poranění, lze považovat za věrohodné. K námitkám obhajoby ohledně možného ovlivnění jeho údajů popisem skutku, který mu poskytl poškozený, je nutno uvést, že toto se teoreticky týká pouze roviny charakteru zraňujícího nástroje (sečná – řezná), který je ovšem objektivizován i jinak, nikoli vlastního lékařského popisu rány (tedy čistá, nikoli s rysy zhmoždění, nikoli tržná apod.), což podrobně logicky vysvětlil. Námitky ohledně věrohodnosti údajů získaných s tímto časovým odstupem sice lze obecně považovat za logické, ale v tomto specifickém případě, kdy je vycházeno z jeho tehdejší zprávy, kdy se vyjadřuje fakticky k významu jím užívaného popisu, lze, s ohledem na jím prezentovaný důvod konkrétního popisu, mít jeho údaje za věrohodné.
80. Ve vztahu k možnému poranění ruky poškozeného a Protokolu o prohlídce těla byli v hlavním líčení dne 5. 3. 2020 nově vyslechnuti i policisté, kteří se podíleli na fotodokumentaci těla poškozeného.
81. Svědek nrap. D. Ř. takto uvedl, že si osobu poškozeného, kterého měl možnost v jedné síni vidět, vybavuje, ale podrobnosti prověrky již nikoliv. Ve své podstatě obecně popsal mechanismus, jak prohlídka těla probíhá, případně jakým způsobem je o tomto vypracována zpráva, protokol. On sám byl osobou, která prováděla fotodokumentaci. Zde se opět obecně vyjádřil k tomu, co se takto dokumentuje s tím, že důvod dokumentování rukou poškozeného spočívá v tom, že poškozený se může bránit a na rukou mohou být zranění způsobená při obraně. Takto postupuje u všech případů, tedy skutečnost, že nafotil ruce, nesouvisí s tím, co případně poškozený uváděl. Pokud by bylo ze strany poškozeného zmiňováno, že má nějaké poranění, tak by toto místo zdokumentoval např. pro potvrzení, že takové zranění tam není.

Pokud by toto poškozený zmiňoval, zde modřiny, otlaky na ruce, obecně i prakticky by se to v protokolu mělo objevit s tím, že uvádí něco, co nebylo zjištěno. To, že by se poškozený zmiňoval o nějakém bolestivém místě na ruce, si nevybavuje.

82. Svědek prap. T. D. potvrdil, že se na uvedené fotodokumentaci podílel, ale osobu poškozeného si nevybavuje, ani okolnosti jiné s tím související. Ve své výpovědi tak pouze v obecné rovině popsal, jakým způsobem vzniká fotodokumentace a zápis, protokol o prohlídce, kdy ve své podstatě do protokolu uváděl skutečnosti, které popisoval jeho kolega, který je v jeho vnímání odborník v dané sféře, tedy tento je schopen nález podrobněji popsat a on jej v podstatě zaznamenal. Svoji úlohu při daném procesním úkonu tak vnímal spíše jako pasivnější, tedy že zapisuje to, co se zjistí.
83. Obecně tito policisté již s odstupem času sice nebyli schopni popsat konkrétní komunikaci s poškozeným, ale z jejich údajů (zejména svědka nrap. Ř.) lze uzavřít, že v případě, že by tento na nějaké poranění poukazoval, tak by se tento údaj měl promítnout do průběhu procesního úkonu (jak zápisem, tak dokumentací místa). Vzhledem ke skutečnosti, že tomu tak v konkrétních dokumentech není, lze dovozovat, že žádná výrazná komunikace v tomto směru neproběhla a žádné známky napadení ani nejsou zdokumentovány, když místo, kde by měly být, zdokumentováno bylo.
84. Žádný z těchto nově slyšených svědků tak nepotvrdil údaje poškozeného o existenci známek poranění na ruce, a to jak v rovině, že by je sami vnímali, či o tomto s poškozeným komunikovali. Nikdo z nich tak neuvedl, že by viděli nějaké následky na ruce poškozeného, případně, že by si poškozený stěžoval na nějaký hematom, odřeninou, otlak či se zmínil o tom, že by v oblasti té ruky, kterou měl použít k vykrývacímu manévru, cítil nějakou bolest. Zde je ovšem nutno poukázat na to, že poškozený přitom v přípravném řízení jiné následky napadení, tedy ani modřiny či otlak, nezmiňoval, když na toto ostatně nebyl ani tázán. V hlavním líčení pak popsal modřinu, fakticky začervenalý otlak velikosti cca 5 cm, který zaregistroval při jednání na policii. O tomto se měl bavit i s lékařem co mu šel ránu, na policii se jej nikdo na toto nevyptával. Při opakovaném výsledku uvedl, že chvíli poté (log. po napadení), v podstatě v době, kdy to řešil s policií, měl trochu zarudlou ruku, kdy vnímal bolestivost. Soud si je vědom významu, který obhajoba a ostatně i soud II. stupně této otázce (možnému následku na ruce poškozeného) dává z hlediska věrohodnosti údajů poškozeného a zejména intenzity úderu a logicky možného následku a s tím spojené právní kvalifikace, a proto se tímto podrobně zabýval, ale dle názoru nalézacího soudu lze intenzitu útoku a možného následku dovodit z dalších důkazů. Zde je nutno opětovně poukázat na skutečnost, že to, že došlo ke kontaktu sekery s rukou poškozeného, mimo údajů poškozeného nepřímě prokazuje výpověď G. Š.. Skutečnost, že toto nemuselo zanechat zjevný výrazný následek, pak vyplývá i z údajů znalce z oboru zdravotnictví. Sama skutečnost, že možný následek poškozený výrazně neprezentoval (obhajobou zmiňovaná absence komunikace na toto téma s přítelkyní) pak při faktickém následku (zásah sekerou do hlavy) je pro soud, při zjevné marginalitě možného poranění, pochopitelná.
85. Po vrácení věci, i s ohledem na průběžně se měnící údaje obžalovaného, soud doplnil dokazování znaleckým posudkem znalce doc. Ing. Zdeňka Horáka, Ph.D. z oboru kriminalistika, odvětví kriminalistika, specializace forenzní biomechanika (č. l. 537-550), a to k technické přijatelnosti údajů obžalovaného a poškozeného. Ze závěru tohoto znaleckého posudku vyplývá, že popis napadení ze strany obžalovaného A.Š. považuje znalec za vysoce nepravděpodobný a technicky nepřijatelný. V případě obrany před úderem vedeným na levou část těla, zde hlavy obžalovaného, je přirozeně obraným pohybem kryt levou rukou, která je blíže k útočící paži (tj. obrana je rychlejší). V případě, že by obžalovaný přesto z neznámých důvodů použil k obraně pravou ruku, došlo by k natočení jeho těla směrem doleva. V tom případě by však nemohl zasáhnout levé obočí poškozeného (z pohledu obžalovaného na pravé straně). Podle výpovědi obžalovaného, jeho pravá ruka nejprve byla podél těla (držel sekeru ostrím dozadu), pak provedl pohyb směrem doleva k ochraně před napadením a následně prudce doprava, kdy měl údajně zasáhnout levé

obočí poškozeného. Takto složitý pohyb není možné udělat neúmyslně v jakémisi obranném pohybu před napadením navíc směřujícím zleva. Dále za situace, kdy by byl poškozený předkloněn, jak předváděl při rekonstrukci, je významně více pravděpodobné, že by obžalovaný sekýrkou zasáhl pravou polovinu hlavy nebo nos poškozeného, které jsou v té pozici blíže k sekýrce než jeho levé obočí. Další variantou je situace, kdy se obžalovaný nesnaží krýt údajný útok (úder pěstí pravou rukou), ale ve snaze se tomuto útoku vyhnout, prudce ustoupil vzad a pravou rukou se sekerou máchl směrem nahoru a doprava. I tuto variantu napadení znalec považuje za vysoce nepravděpodobnou a technicky nepřijatelnou. V okamžiku střetu měli stát tito čelem proti sobě, zranění bylo na levém obočí poškozeného, a proto je technicky nemožné jej zasáhnout při pohybu sekery vzhůru. Stejně nemožné je zasáhnout za této pozice poškozeného i při horizontálním pohybu zleva doprava, jak předváděl při rekonstrukci obžalovaný. K technické přijatelnosti údajů poškozeného pak uvedl, že tento napadení popisoval zcela odlišně, kdy v reakci na hlasité volání dalších lidí se prudce otočil směrem vlevo a současně si instinktivně chránil hlavu zvednutou levou rukou. Touto pak odklonil úder sekerou vedený obžalovaným shora pravou rukou, kdy jej zasáhl ostří sekery do levého obočí. Tato varianta je technicky možná a způsobila ke vzniku zjištěného poranění. V průběhu popisovaného napadení mohl obžalovaný dosáhnout sekerkou, kterou držel ve své pravé ruce, na místo, kde bylo zjištěno sečné poranění. Pohyb pravé ruky obžalovaného plně odpovídá pravděpodobnému pohybu předmětu, který svým ostrím zapříčinil vznik sečného poranění. Dle závěrů znalce poranění nemohlo vzniknout úderem ploché části sekerky, a to ani její hrany. Žádná z variant napadení jak je uváděl obžalovaný, není znalcem považována za pravděpodobnou a technicky přijatelnou. Pohyb pravé ruky se sekerou, jak popisuje obžalovaný, neodpovídá obrannému pohybu při napadení či mimovolném pohybu ve snaze se napadení vyhnout. V případě, že by byl pohyb pravé ruky obžalovaného se sekerou veden některým z jím popsaných způsobů, tak by s vysokou pravděpodobností došlo k jiným typům poranění na jiných částech těla.

86. Znalec byl k závěrům svého znaleckého posudku vyslechnut i v hlavním líčení dne 1. 9. 2020, kdy na svých závěrech setrval, kdy k dotazu, zda konkrétní zranění mohlo vzniknout při mechanismu popisovaném poškozeným, tedy při úderu ostrím sekery ze shora narážejícím na jeho kryt rukou při variantě pootočení, sražení sekery uvedl, že takovéto pootočení (fakticky změny směru pohybu hlavice sekery) vyloučit nelze, když záleží na mnoha okolnostech, ovšem otázka vzniku zranění je spíše otázkou na znalce z oboru soudního lékařství, on sám to považuje za poměrně nepravděpodobné. Poté, co mu bylo umožněno shlédnout originál útočného nástroje, tak na těchto závěrech setrval s tím, že podle jeho zkušeností by vznikla rána jiného tvaru a jiného charakteru. Ze strany obhajoby došlo jistým způsobem ke snaze zpochybnit odbornou způsobilost znalce, a to i z hlediska použité metody, či metodologie, kdy znalec nepoužil matematické modely či simulace, což ovšem znalec vysvětlil praktickou nepoužitelností, případně neexistencí kvalitního softwaru pro daný případ, kdy ovšem toto nesnižuje hodnotu jeho závěrů. Z hlediska jím popsaného způsobu obrany před napadením (zde onen údajný boxerský útok poškozeného) uvedl, že jím zmiňované údaje se týkají hlavních nejdominantnějších způsobů, kdy ovšem existují samozřejmě i jiné obranné reakce. Následně k dotazům ohledně jím vnímaného držení sekery obžalovaným připustil, že (zjevně nesprávně) vycházel z toho, že ji držel spuštěnou podél těla ostrím směrem dozadu. S ohledem na obžalovaným prezentovaný způsob v rámci rekonstrukce děje byl dotázán, zda v případě, že by sekera nebyla ostrím dozadu ale dopředu, zda by to něco změnilo na jeho závěrech, uvedl, že v takovém případě by s tím nekorespondovala výpověď poškozeného, když ostří by bylo směrem od jeho hlavy a nemohlo by dojít k sečné ráně nebo by se to muselo nějak přetočit. Poté, co obžalovaný prezentoval opětovně svoji variantu držení sekery před napadením, tedy v pravé ruce podél těla s ostrím dopředu a vzhůru a demonstraci za použití sekery, znalec uvedl, že pro něj je to další varianta, která je fyzicky možná při natočení, ale nekoresponduje s tím, že by se obžalovaný bránil útoku, ale jedná se o samotný útok. Když byl dotázán i s ohledem na prezentovaný pohyb poškozeného tzn. jeho předklonění se a úder (tzn. boxerský postoj), zda je technicky vůbec přijatelné, aby se sekera dostala do

prostoru, kde by mohla způsobit uvedené zranění, uvedl, že to nelze vyloučit, ovšem je výrazně pravděpodobnější, že při tomto pohybu by byla zasažena jiná část těla.

87. Závěry tohoto znaleckého posudku tak zůstaly zjevně za očekáváním (jak soudu, tak stran, které jej původně navrhly) ohledně objektivního vyloučení či potvrzení konkrétní varianty napadení. Přestože znalec primárně vyloučil variantu napadení prezentovanou obžalovaným jako technicky nereálnou, při reakci na pohyb prezentovaný v rámci vyšetřovacího pokusu nevyloučil jeho možnou reálnost, byť dle něj se nejednalo o obranný pohyb, ale samotný útok.
88. Z těchto důkazů bylo jednoznačně prokázáno, že útok na poškozeného byl veden značnou silou či jinak řečeno s vysokou intenzitou (při minimálně střední dopadové intenzitě, vzhledem k následku) do míst, kde se nachází důležité orgány, tedy do oblasti hlavy. S ohledem na charakter útoku a použitou zbraň, lze jednoznačně dovodit srozumění pachatele v době útoku s příslušným následkem, tedy i akceptaci možného úmrtí poškozeného.
89. Obžalovaný je dále ze svého trestného jednání usvědčován i listinnými důkazy, kterými jsou zejména protokol o ohledání místa činu, náčrtek, fotodokumentace, dále věcnými důkazy, mezi které patří zvukové nahrávky hovoru na linku 158 a na ně navazujícími znaleckými posudky.
90. Z protokolu o ohledání místa činu s náčrtem, fotodokumentací (č. l. 104-120), které bylo ukončeno v 02.50 hodin dne 1. 1. 2019, bylo prokázáno místní uspořádání na místě, kde došlo jak k předchozímu jednání (konfliktu v souvislosti s odpalováním pyrotechniky), tak k napadení poškozeného, včetně vlastního místa napadení a dále místa nálezů jednotlivých stop (čepice a ochranných brýlí). Na místě přitom nejsou (v rámci fotodokumentace) viditelné stopy po náledí, popis vozovky je popsán jako asfaltový, teplota -1 °C. Pro úplnost soud v rámci tohoto rozhodnutí považuje za nutné upozornit, že orientační náčrtek zcela neodpovídá reálné situaci, kterou lépe dokumentuje fotodokumentace, případně nově doložená dokumentace sloužící svědkům k zakreslení situace (zde otázka východu z domu XXXX, který není zhruba proti trafostanici a před kontejnery, ale několik metrů za ní, a úhel svíraný křižovatkou ulice XXXX ke garážím není kolmý, ale ostrý).
91. K části původní obhajoby obžalovaného (uklouznutí na namrzlé silnici) byly státní zástupkyně předloženy listinné důkazy, které byly provedeny v hlavním líčení dne 22. 10. 2019, kdy se jedná o zprávy Českého hydrometeorologického ústavu (č. l. 409-411) a zprávy týkající se stavu komunikace (č. l. 411-417).
92. Ze zprávy Českého hydrometeorologického ústavu bylo prokázáno, že v noci ze dne 31. 12. 2018 na 1. 1. 2019 bylo na Blanensku polejasno až oblačno beze srážek. Slabé srážky (mrholení) mohly padat až po 4. hodině ranní. Výskyt usazených srážek ani námrazkových jevů nebyl během noci zaznamenán. V dané době se nevyskytovala ani sněhová pokrývka. Tyto údaje pak platí i pro místo činu a čas 00.10 hodin dne 1. 1. 2019 s tím, že zde bylo oblačno beze srážek.
93. Ze zpráv správců komunikací (Technické služby Blansko s.r.o.) bylo prokázáno, že na předmětné komunikaci nebyl ve dnech od 22. 12. 2018 do 3. 1. 2019 prováděn žádný zásah spojený se zimní údržbou z důvodů námrazy, sněhu či ledu.
94. Z protokolů o vydání věci ze dne 1. 1. 2019 a fotodokumentace (č. l. 153 a 155, 156-161) bylo prokázáno, že obžalovaný A. Š. vydal sekeru délky 35 cm a lovecký nůž celkové délky 33 cm (délky čepice 20 cm) s koženkovým pouzdem. Svědek G. Š. vydal plynovou pistoli černé barvy zn. Bruni, model 84, v.č. 2017 XXXX, látkové pouzdro na pistoli černé barvy zn. Falco, prázdný zásobník do pistole černé barvy a 5 kusů nábojů do pistole (kdy tyto jsou předmětem rozhodnutí ve vyloučené věci Okresního soudu v Blansku pod sp. zn. 14 T 10/2019).
95. Dne 1. 1. 2019 poškozený vydal pánskou textilní mikinu s kapucí zn. IDENTIC MAN, ve vrchní části zipu znečištěnou červenou zasklou tekutinou (viz protokol č. l. 162). Zajištěné stopy (z oděvních svršků poškozeného – mikiny a věci vydaných obžalovaným - sekery) byly předmětem

znaleckého zkoumání znaleckými expertízami provedenými odborným policejním pracovištěm, když ostatní věci zůstaly pro důkazní situaci bez většího významu.

96. Ze znaleckého posudku z oboru kriminalistika, odvětví biologie č. 678/1/2019 ze dne 22. 3. 2019 (č. l. 170-175) bylo prokázáno, že na sekeře s dřevěným topůrkem se nachází lidská krev a to konkrétně v zadní oblasti hlavy sekery (při orientaci ostrím dolů a pohled směrem od topůrka se jedná o levý horní roh hrany, viz zejména foto č. 1 č. l. 172) a také, že se lidská krev nachází na předním dílu pánské mikiny v oblasti krku. Znalec kpt. Ing. Reiter byl navíc v hlavním líčení dne 22. 10. 2019 vyslechnut, kdy doplnil, že na sekeře byla stopa krve nalezena jen na jednom místě, a nebyly zjištěny známky, že by byla sekera čištěna, takže lze vyloučit, že by se mohla krev nacházet na jiném místě než v zadní oblasti hlavy sekery. Navíc, s ohledem na pórovitost materiálu, by v případě kontaktu krve s ostrím byla tato skutečnost prokázána.
97. Ze znaleckého posudku z oboru kriminalistika, odvětví genetika č. 680/3/2019 ze dne 22. 3. 2019 (č. l. 176-177) bylo prokázáno, že stěr lidské krve ze zadní oblasti hlavy sekery je individuálně shodný s profilem DNA V. J.. Individuálně shodný s profilem DNA V. J. je také vzorek lidské krve zajištěný na pánské mikině.
98. Z provedeného ohledání místa činu ve spojení s příslušným znaleckým zkoumáním, a výpověďmi svědků tak jednoznačně vyplývá, že k napadení poškozeného došlo právě obžalovaným, a to předmětnou sekerou.
99. Z hlediska skutkových závěrů je zásadní otázka místa, kde se nacházela krev, kdy toto obecně nemusí být místo kontaktu zbraně s tělem poškozeného, ale v tomto případě takto hodnocení důkazů soud uzavřel. Zde vycházel ze skutečnosti, že znalec vyloučil jiné místo kontaktu (zde by se krev prokázala) a za situace, kdy krev mohla být přenesena pouze zraňujícím nástrojem a omezený rozsah nálezů stop, lze vyloučit možnost přenosu (např. v tašce, do které měl obžalovaný po činu tuto zbraň odložit). Ze závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví (otázky vektoru tahu zbraně po čele poškozeného) lze uzavřít, že k poranění poškozeného došlo ostrým zadním rohem sekery. Tato skutečnost však nemá přímou vypovídací hodnotu k závěrům, jak bylo na poškozeného útočeno (zda ostrím, či právě opačným koncem hlavice sekery), když dokumentuje pouze místo kontaktu s tělem poškozeného.
100. K možnému ovlivnění obžalovaného (případně i poškozeného) návykovými látkami bylo provedeno dokazování listinnými důkazy a znaleckým posudkem.
101. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, znalkyně Mgr. Brzobohatá (č. l. 96-98), který byl za splnění podmínek § 211 odst. 5 trestního řádu v hlavním líčení dne 22. 10. 2019 čten, bylo prokázáno, že ve vzorku moči obžalovaného A.Š., nebyly prokázány žádné toxikologicky významné látky, ani jejich metabolity. Skutečnost, že v dané době nebyl pod vlivem návykových látek, pak vyplývá i z úředního záznamu (č. l. 56), ze kterého je zřejmé, že orientační dechová zkouška na alkohol cca po 1,5 hodině od skutku byla u něj negativní.
102. Ve vztahu k zažalovanému skutku tak lze i v souladu s údaji obžalovaného dovodit, že obžalovaný nebyl v době spáchání činu pod vlivem návykových látek. Ostatně obdobný závěr platí i pro poškozeného, když u tohoto byla provedena orientační dechová zkouška dne 1. 1. 2019 v 00:27 hod., taktéž s negativním výsledkem (č. l. 56).
103. Z Protokolu o prohlídce těla obžalovaného a fotodokumentace ze dne 1. 1. 2019 (č. l. 130-140) nebylo zjištěno, že by se na jeho těle nacházela vážnější poranění. Na jeho těle byly nalezeny jen drobné ranky související s odběrem krve, jinak žádné modřiny, odřeniny ani jiná obdobná zranění, kdy je zjevné, že tyto nesouvisí s popisovaným konfliktem.
104. Skutečnost, že místo prvotního konfliktu a napadení bylo v blízkosti minimálně zaparkovaného vozidla Ford Mondeo poškozeného J. (z hlediska motivace poškozeného řešit prvotní odpalování

pyrotechniky), vyplývá z fotodokumentace a náčrtu (zejména fotografie č. 36) ve spojení s výpisy z Centrálního registru vozidel k vozidlům, které provozuje V. J. (č. l. 128-129).

105. Ze zvukového záznamu s nahrávkami hovorů svědků K. a N. na linku 158, bylo prokázáno, že dne 1. 1. 2019 v 00:08:58 hodin (viz CD č. l. 404) volal na linku 158 svědek K., kde oznámil, že „borec ohrožuje borce sekyrou“, případně „borec na něho vyběhl z bytovky se sekyrou“. V čase 00:09:22 hodin pak volala svědkyně N., která uvedla jako důvod volání „že byli na balkoně, partička malých kluků hází petardy před auta, přítel za nimi šel dolů a oni na něj s boučákou a sekyrkou, přítel na ni volal, aby volala policii, že na něho (svědek G. Š.) vytáhl boučáčku (zbraň) a nějaký pán vyběhl a má asi sekyrku (toto viděla z balkonu)“. Je zjevné, že oba tito na sobě nezávislí mluvčí fakticky v době činu popisují shodně vyběhnutí obžalovaného, tedy jeho rychlejší pohyb směrem k poškozenému.
106. Na základě těchto důkazů považoval soud jednání obžalovaného za bezpečně a spolehlivě prokázané, a to tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, jak ostatně vyžaduje ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu a po zhodnocení všech důkazů jednotlivě i ve vzájemných souvislostech proto uznal obžalovaného vinným skutkem tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku, když opětovně dospěl k následujícímu závěru:
107. Obžalovaný A. Š. v době a na místě popsaném ve výroku rozsudku, poté, co se ve svém bytě ozbrojil sekerkou celkové délky 35 cm o hmotnosti 0,87 kilogramu a nožem o délce čepele 20 cm, fyzicky napadl poškozeného V. J. se slovy: „Já tě zabiju, mlátit děcka mi nebudeš!“, a to úderem sekyrkou, vedeným shora na hlavu, který se poškozenému podařilo vykrýt a odklonit tak, že jej sekyra zasáhla tečně do oblasti hlavy nad levým obočím a způsobila mu sečnou ránu o délce 35 milimetrů, když uvedeným mechanismem mohlo dojít ke způsobení smrtelného poranění poškozeného v důsledku poškození životně důležitého orgánu - mozku - v souvislosti se zlomeninou spodiny či klenby lební, krvácení do mozkových obalů a zhmoždění mozku, kdy k dokonání činu nedošlo pouze v důsledku obrany poškozeného, tedy okolnosti na vůli obžalovaného nezávislé, kdy věděl (právě s ohledem na charakter použité zbraně, intenzitu a směr útoku), že takto mířeným a razantním způsobem vedeným útokem sekerou na oblast těla, kde jsou uloženy životně důležité orgány, poškozeného může usmrtit a v případě, že se tak stane, byl s tímto následkem srozuměn.
108. Tomuto jednání přitom předcházela konflikt poškozeného se syny obžalovaného, kdy soud akceptuje (resp. nevylučuje) skutkovou variantu konfliktu s pádem G. Š. na zem, kdy tuto situaci (minimálně syn na zemi) obžalovaný mohl vnímat a ve spojení s reakcí matky svých synů, na tuto reagovat. Zde má soud za prokázané, že došlo v souvislosti s odpalováním pyrotechniky ke konfliktu, či postupným konfliktům, mezi syny obžalovaného a poškozeným. Prvotně došlo k verbálnímu konfliktu mezi poškozeným a E. Š., který připravoval druhou sadu pyrotechniky. V rámci tohoto mohlo dojít i k pohybu (strčení) ze strany poškozeného vůči tomuto svědkovi. Následovala další fáze konfliktu, nyní primárně mezi G. Š. a poškozeným, kdy svědek Š. reagoval na předchozí část konfliktu mezi svým bratrem a poškozeným a to způsobem podrobně popsáním ve výroku rozsudku, kterým byl za toto jednání odsouzen. Zjednodušeně řečeno verbálně poškozeného napadal a zároveň vytáhl na tohoto plynovou pistoli, tento v rámci obranné reakce se jej snažil odzbrojit (s možnou variantou pádu svědka G. Š.), kdy v konečném důsledku dochází k útěku tohoto útočníka s pistolí z místa činu, když toto již před tím opustil i jeho bratr.
109. Obžalovaný od počátku, mimo výše popsané motivace jednání (reakce na předchozí jednání poškozeného), která jej ovšem nevyvíňuje, uplatňoval v rámci skutkové obhajoby verzi „nešťastné náhody“, kdy při snaze vyhnout se napadení ze strany poškozeného (ukročení či uskočení) uklouznul a ve snaze najít zpět ztracenou rovnováhu rozhodil rukama, kdy v jedné měl sekeru, kterou držel v ruce za konec topírka, a tou (původně) bez prvotního úmyslu nešťastně zasáhl poškozeného nad oko. Tuto možnou variantu skutkového děje soud považuje

provedeným dokazováním za jednoznačně vyloučenou. Pokud by soud vycházel z obžalovaným prezentovaných údajů, vypadala by situace následovně: obžalovaný se sekerou v ruce spuštěné k zemi (v jiné, následně prezentované variantě v jistém úhlu nadzvednuté) přichází na velmi krátkou vzdálenost (možnost kontaktu rukou, či následné faktické zasažení, tedy cca na jeden metr případně i blíže, při zohlednění odskočení a teoreticky maximální délky ruky se sekerou v přímém směru a i dle údajů obžalovaného) k poškozenému, který stojí čelem proti němu a nějakým způsobem s ním komunikuje (arg. „křičel na něj“). Poškozený se na něj okamžité rozmachuje rukama, které ho ale díky uskočení nezasáhnou, ale jen po něm „sjedou“, při tom má být v boxerském postoji (v době zasažení). Proto před napadením uskakuje a dochází k výše popsanému úderu do těla poškozeného. Tato varianta tak předpokládá příchod obžalovaného k poškozenému, vnímanému vzhledem k jeho fyzické konstituci jako hrozba, na vzdálenost tak blízkou, že prakticky eliminuje možnost případné efektivní obrany zbraněmi, které si údajně právě na svoji obranu obžalovaný cíleně vzal (a to zejména účinnější zbraně v pravé ruce z hlediska možného rozmachu apod.). I pokud by soud tento nelogický postup obžalovaného akceptoval, tak nastává další problematická skutečnost a tou je mechanismus pohybu sekery vůči tělu poškozeného. V rámci prvotní obhajoby obžalovaný uskakuje před poškozeným dozadu a v důsledku ztráty rovnováhy rozhazuje rukama (i se zbraněmi) do výše. V rámci novější verze obžalovaný uskakuje před poškozeným (jeho útokem) dozadu a v obranné reakci (zde buď pasivně v důsledku zaklonění, či aktivně v rámci odvracení úderu) mávne rukou vzhůru, tedy do výše, případně v jiné verzi proti útočící ruce poškozeného, tedy fakticky doleva. Poškozený přitom (opět dle obžalovaného) stojí v „boxerském“, tedy obranném postoji (fakticky ve střehu, kdy si kryje hlavu, či obecně tělo před možným napadením). I přes případné předklonění hlavy, je teoreticky ne příliš pravděpodobné, že by sekera přes tento kryt (překážející ruce) mohla zasáhnout právě dané místo na čele a to objektivně zjištěným způsobem. Sekera, při držení v ruce za konec topůrka, by totiž vyletěla primárně hlavicí vzhůru (ať již jakoukoli její částí vůči poškozenému), jinak by ostatně ani nemohlo dojít k zásahu na místě těla poškozeného (hlavě), které se zjevně nacházelo výše než sekera původně, a následně muselo dojít ke změně směru pohybu. Obžalovaný v tomto směru ovšem dále uvádí, že poškozený rozhodně jeho ránu neodklonil (tedy nedošlo ke kontaktu s jeho rukama) a stejně tak, že sekera byla prvotně ostrím k němu (v hlavním líčení již uvádí ostrím nahoru) a nikoli poškozenému. Pokud by při prezentovaných údajích směřovala vůči tělu poškozeného hlavice sekery zadní částí (nikoli ostrím), tak by při běžné rotaci a prvotním zásahu tímto koncem muselo docházet k dalším zásahům do vystupujících částí obličeje zbytkem sekery. Úder však evidentně představuje pohyb směrem příčně přes čelo a tvář. Tedy i rozmach, pokud by nebyl v průběhu měněn, by musel kopírovat tento směr. Zde lze poukázat na závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, kdy znalec sice připustil teoretickou možnost vzniku poranění způsobem popisovaným obžalovaným, ale právě s přihlédnutím k obranné reakci (což zase obžalovaný vylučuje). Samozřejmě by existovala teoreticky jiná možná varianta, při jiném popisu úderu, např. nikoli při pohybu vzhůru, ale dejme tomu v sestupné fázi dopadu sekery, poté co by kulminovala její vzestupná fáze při rozmáchnutí, ale tato je v rozporu s obhajobou obžalovaného, kdy zásah měl být při úderu zespodu. I v případě neexistence jiných důkazů, by bylo nutné tuto variantu (prezentovanou obžalovaným) považovat za vysoce nepravděpodobnou. V dané věci však soud má dostatek důkazů, které vyvrací jednotlivé složky této obhajoby. V zásadě je zde výpověď poškozeného, která je v souladu s několika dalšími svědeckými výpověďmi a případně i dalšími důkazy. Skutková verze poškozeného tak hovoří o napadení zezadu, kdy v reakci na varování se otáčí a kryje si hlavu levou rukou, kterou tlumí a odklání úder. Zde soud I. stupně, tedy soud nalézací, i nadále zastává závěr, že skutečnost, že došlo k napadení zezadu, mimo poškozeného potvrzují i svědci N., H. a L. K., tak jak se podrobně k jejich údajům vyjádřil již výše. I za situace, pokud by soud vnímal svědkyni N. s ohledem na její vztah k poškozenému za ne úplně věrohodnou, jsou zde údaje dalších svědků, které je nutno v tomto rozsahu za věrohodné vnímat. Tato skutečnost však mimo vlastních údajů těchto svědků vyplývá i z toho, že na poškozeného volali varování

před obžalovaným (viz svědci N. a K.). Pokud by totiž tito stáli tváří v tvář, a poškozený vnímal hrozící útok, nebyl by k tomuto postupu žádný důvod a zde dokonce několik svědků takto reaguje. Zde pro absolutní pochopení je nutno uvést, že termín zezadu je soudem vnímán ve vztahu k okamžiku počátku útoku (a jistému časovému úseku před tím), kdy dopad sekery na čelo poškozeného již musel být v postavení prakticky tváří v tvář při rotaci poškozeného. Dané napadení zezadu pak vylučuje celou další část obhajoby, tedy reakci na útok poškozeného a tím i možné (v novější verzi) uskočení a s tím spojený mechanismus úderu. Opět z údajů poškozeného a svědků N., H. a L. K. je tak i v tomto kontextu prokázáno napadení úderem sekerou svrchu na hlavu poškozeného. Údaje těchto svědků tak fakticky potvrzují verzi skutkového děje, kterou popsal poškozený a soud nemá důvod tomuto takto nevěřit ani ve zbývajících údajích (slovní projevy a intenzita úderu). Navíc jeho údaje odpovídají z hlediska mechanismu vzniku následku i závěrům znaleckého posudku z oboru zdravotnictví. Za situace cíleného rozmachu (úderu vrchem) sekerou proti hlavě poškozeného, kdy tam musel úder směřovat při zohlednění fakticky způsobeného následku (zásah na čele), byl vysoce pravděpodobný fatální následek. Z hlediska soudu nalézacího bez ohledu na použitou stranu sekery (proto tuto skutečnost nepopisoval v rámci skutkové věty), kdy ovšem při útoku ostrím sekery je nezpochybnitelný. Obhajoba obžalovaného dále zásadně zpochybňuje onen obranný mechanismus (kryt rukou při otočení poškozeného, kdy zejména poukazuje na neprokázání poranění ruky poškozeného. K tomuto se dostatečně vyjádřil znalec s tím, že takovéto poranění (vnímatelné známky nárazu sekery) nemusely vzniknout. Pro úplnost lze poukázat i na oděv poškozeného a rotaci pohybu jeho ruky, kdy tyto bezpochyby na možnost vzniku poranění mají také vliv. K existenci tohoto krytu je však nutné zohlednit i výše popsané údaje svědka G. Š., ohledně otcem zmíněného úderu topůrkem. Jednoznačně tak lze mít za prokázané, že poškozený do úderu vložil ruku (která logicky musela být na sekeru přibližně kolmo) a opět tato skutečnost potvrzuje věrohodnost skutkového popisu ve verzi poškozeného. Tato skutečnost pak zcela vylučuje verzi obžalovaného z hlediska důvodu příčného pohybu sekery. Pokud tam byl kryt rukou, mohl být pouze v rotaci poškozeného (jiná skutková verze není soudu předložena) příčný posun (rotace či změna směru dopadu sekery) pak musel být v důsledku krytu a nikoli onoho „obránného mávání“. Přestože soud slovní projevy obžalovaného v průběhu konfliktu (arg. „zabiju tě“) nechal ve skutkovém popisu shodně s obžalobou, tedy prvotně jako popis verbálního útoku (bez vzájemné podmíněné časové souvislosti) a následně vlastní popis fyzického násilí, nejedná se o časový popis a tato slova vnímá pouze jako jistou formu verbálního útoku, snahu zesílit tlak na poškozeného, bez vnitřního srozumění. Na druhou stranu i tyto projevy naznačují akceptaci vyšší formy násilí v rámci konfliktu, nejedná se o pouhou výhrůžku ublížením na zdraví (typu „zlámu Ti...“, „rozbiju Ti“).

110. Jako jediná možná varianta úderu (z existujících) se pak jeví úder zezadu směrem na hlavu ostrím (břitem) sekery (což odpovídá i údajům poškozeného), který je při pohybu levou rukou poškozeného, při otáčení se „po levé ruce“ tedy z hlediska postoje obžalovaného zleva doprava, pootočen (odkloněn) tak, že ke kontaktu s hlavou poškozeného dochází levou stranou (rohem) zadní části sekery. V případě, že by docházelo k úderu zadní plochou, opět při tlumení a posunutí úderu (jistě formě rotace) by s vyšší pravděpodobností docházelo k zásahu pravou stranou zadní části sekery, což neodpovídá objektivnímu nálezu. Skutečnost, že mělo být útočeno zadní částí sekery přitom obžalovaný, přes tvrzenou náhodnost skutkového děje (údajné máchnutí sekerou při obraně či jiném pohybu dle různých verzí), popisuje jako skutečnost vylučující jeho možný úmysl usmrtit poškozeného, když mohl zvolit dle něj účinnější variantu.
111. Obžalovaný tak zezadu útočil na poškozeného, když sám nebyl nijak ohrožen, poškozený neohrožoval v okamžiku napadení ani nikoho jiného a nebyl proto žádný důvod pro danou reakci obžalovaného. Situaci, která se navíc dle svědků uklidňovala (jeho synové opustili místo předchozího konfliktu a od poškozeného je dělila dostatečná vzdálenost), mohl, pokud chtěl, řešit jiným způsobem. Obžalovaným zmiňované nepokračování v útoku, případně nevyužití

převahy apod., které má vylučovat jeho úmysl poškozeného zabít, (pokud by se jednalo o vlastní volní rozhodnutí, neovlivněné již proběhlým napadením), má jistou teoretickou vypovídací hodnotu pouze k úmyslu přímému. Soud však jeho jednání hodnotil ke konkrétnímu útoku z hlediska úmyslu nepřímého a tato forma obhajoby, byť je akcentována i soudem II. stupně, je tak zcela irelevantní.

112. Soud nalézací zde na závěr musí zmínit, z hlediska možného použití procesní zásady „in dubio pro reo“, že tato je použitelná pouze za situace, kdy soud má pochybnosti o skutkovém průběhu a volí mezi reálnými variantami. Pokud je varianta obžalovaného nereálná, nemůže se k ní soud přiklánět.
113. Zde z hlediska trestného jednání (skutku) totiž není jediným kritériem teoretická možnost onoho faktického škrábnutí, tedy konečného postavení sekery k hlavě poškozeného v okamžiku kontaktu, kdy jde teoreticky namodelovat prakticky naprosto cokoli, ale posouzení, zda k danému postavení vůbec logicky reálně mohlo dojít.
114. Skutková verze obžalovaného je postavena na v podstatě náhodném pohybu, jednom máchnutí proti tělu poškozeného (zde je vcelku úplně jedno, zda tento byl vyvolán uklouznutím na náledí či vědomým obranným pohybem při odskočení, když v zásadě zůstává tato obhajoba shodná), kdy tento úder směřuje z dolní polohy držení sekery v ruce u nohy směrem vzhůru (poloha sekery je přitom v konečné verbální verzi z hlediska topůrka prakticky vodorovná se zemí, orientovaná hlavicí směrem k poškozenému, kdy ostří směřuje vzhůru, tedy od země a plochá část hlavičky směřuje k zemi, v rámci fakticky předváděné verze dochází k již popsáním posunům ruky se sekerou před tělo obžalovaného). K tomuto pohybu přitom v této verzi dochází za situace, kdy rozčilený obžalovaný (dle svého tvrzení) vychází (soud má za prokázané, že vybíhá) z domu a směřuje proti poškozenému, který jej vnímá (stojí čelem k němu) a prakticky na jeho příchod čeká. Vzdálenost od východu z domu, odkud obžalovaný vychází, k místu napadení přitom představuje maximálně cca 20 metrů (spíše méně, do 15 metrů). K překonání této vzdálenosti je při rychlejšímu pohybu zapotřebí pouze několika sekund, což má význam i z hlediska reakce svědků, kteří jej musí nejprve zaregistrovat a následně křikem varovat poškozeného. Z hlediska jednání obžalovaného je nutno zmínit, že obžalovaný opakovaně prezentuje, že poškozeného vnímá jako výrazně silnějšího, má z něj obavy (označuje jej výrazem „gorila“), a přesto se přibližuje údajně na vzdálenost max. jednoho metru (údajně i kratší) a to za prezentované situace, že očekával (tušil), že ho poškozený napadne. Tedy přichází do naprosto nesmyslné blízkosti poškozeného, kdy tímto zkrácením vzájemné vzdálenosti se vystavuje riziku (údajně očekávaného) napadení a zároveň se zbavuje možné výhody obrané reakce (použití sekery, kterou si na obranu bral, z hlediska možného rozmachu, když tuto má údajně prakticky volně podél těla), kdy ovšem následně již odstupuje a drží si dostatečný odstup (viz „odstoupil jsem na čtyři metry“). Zjevně logičtější je přitom verze opačná (poškozeného), tedy, že poškozený byl zády, kdy pak tato vzdálenost, na kterou se obžalovaný přiblížil, již má svou logiku, odpovídající možnosti napadení, nutného dosahu. V tomto postavení ve verzi obžalovaného, tedy čelem proti sobě, v této relativně blízké kontaktní vzdálenosti, dochází údajně k útoku poškozeného. Tento, prezentovaný a vnímaný jako cvičený boxer, na tuto krátkou vzdálenost, se s předklonem jej snaží zasáhnout. Soud zde, mimo dalšího (již výše popsanych svědeckých výpovědí), musel důkladně zvážit technické možnosti této situace. Obžalovaný přichází, jeho kinetická energie, tedy primárně i přes možné zastavení, směřuje k obžalovanému (což je zásadní z hlediska její možné změny, zpětného odskočení), a obžalovaný okamžitě útočí. Pokud by osoba s minimálně částečným výcvikem, což poškozený je (amatérský boxoval, tedy cvičil právě takovéto údery rukou), zaútočila, jednalo by se o akci, na kterou by obžalovaný, který naopak nemá žádný výcvik, prakticky nemohl, při dané krátké vzdálenosti (maximálně v rozsahu natažené ruky) a popsání pohybu, být schopen reagovat a musel by inkasovat úder. Zde je totiž nutno zohlednit obecnou reakční dobu speciálně i této necvičené osoby. Tato se skládá nejen z vlastního vjemu, ale i jeho zpracování a následné svalové odezvy (obecně v teorii se počítá s dobou cca 0,25s). V rámci

odezvy pak je nutno vnímat schopnost obecně úhybné reakce (cuknutí tělem), či aktivní obrany (časově nervosvalově náročnější možnost zvážení postupu a následná reakce – zde použití zbraně, a to i případně v několika mechanismech pohybu), opět při zohlednění jednání necvičené osoby. Vše přitom musí akcentovat, že obžalovaný mohl reagovat, až na faktické jednání poškozeného (začátek realizace úderu), tedy logicky s časovým zpožděním. Navíc reakční doba sportovce, zde zejména boxera, je rychlejší i ve fázi vlastního úderu. A to se soud nezabývá otázkou věku zúčastněných, kdy u starších osob je reakce obecně pomalejší a stejně tak ani otázkou požití léku ze strany obžalovaného, které ovšem mohly být teoreticky kompenzovány stresem (adrenalinem) apod. Toto vše, dle názoru soudu jednoznačně, vylučuje možnou věrohodnost verze obžalovaného o počátku konfliktu, ale pokud by toto vše soud pominul, tak je nutno zohlednit onu „dynamiku“ obhajoby obžalovaného, který fakticky postupně potvrzuje údaje poškozeného, které prvotně popíral. Zde má soud na mysli otázku následné situace, kdy poškozený opakovaně prezentuje, že nakonec proti němu stál obžalovaný se synem, kterému dal nůž. Obžalovaný to popírá, ale v okamžiku, kdy tuto skutkovou okolnost vnímá jako pro něj výhodnou, tak ji doznává a akcentuje. Stejně pak musí soud hodnotit, z hlediska postavení osob při napadení, obžalovaným následně doznávané varování poškozeného svědky, kdy by zcela ztrácelo význam, aby jej varovali slovy, které sám obžalovaný uvádí, tedy: „Otoč se, jde na tebe se sekerou“.

115. Verze obžalovaného je tak pro soud jako jedna z teoreticky možných verzí skutkového stavu neakceptovatelná, kdy ji má za vyloučenou, tak jak bylo výše uvedeno.
116. Soud údaje obžalovaného, z hlediska charakteru útoku, proto považuje za účelové nepravdy, lži (a zde je naprosto jedno, zda jsou autonomní, tedy osobně obžalovaného, nebo zprostředkované, ať již údajnými osobami z věznice, nebo kýmkoli dalším), kdy se obhajoba snaží vykonstruovat situaci, která by byla společensky do jisté míry akceptovatelná a odpovídala klíčovým důkazům (kombinace charakteru zranění poškozeného a místa nálezu krevních stop na sekerě). Nad rámec výše uvedeného lze poukázat i na jím prezentovaný údajný útok poškozeného, který prvotně popisuje jako jakousi snahu jej napadnout (arg. „nevím, jestli mě chtěl udeřit, nebo do mě strčit“) a to oběma rukama (arg. „on se okamžitě na mě rukama rozmáchl“), kdy prvotně tvrdí, že ruce poškozeného (opět nikoli jedna ruka), jak se poškozený napřáhl a on se zaklonil, tak po něm jen sjely. Z hlediska tohoto popisu (obě ruce směřující vůči obžalovanému), je prakticky vyloučeno, aby obžalovaný mohl zvednout ruku se sekerou do dostatečné výše bez toho, aby narazil na levou ruku poškozeného. Tento závěr se vztahuje na již výše popsanou variantu boxerského postoje s napřáženými rukama. V současnosti (v rámci zatím konečné verze) je ovšem situace popisována již jako jednoznačný úder pravou rukou poškozeného (v boxerském postoji), kterému se vyhnul, uskočil, zaklonil hlavu (nikoli tedy pohyb oběma rukama, které by se následně svezly). Přestože této problematice se již soud výše opakovaně věnoval, je nutno zmínit i prvotní popis odpovědi na otázku, v jakém směru byla kovová část sekery v době jeho přibližování se k poškozenému. Zde totiž obžalovaný uvedl, že ostrá část byla otočená k němu a plochá (kterou následně poškozeného udeřil) k poškozenému, jinak vlastní držení sekery nepopsal. Logicky se tak nabízí postoj, kdy sekeru drží v ruce tak, že topůrko směřuje více či méně kolmo k zemi (zde je jedno v jaké výšce), kdy jedině tomuto držení může odpovídat daný popis (orientace hlavice sekery). Z hlediska následného popisu, kdy sekera měla plochou částí směřovat k zemi, je opět zjevný jistý posun, navíc při problematickém držení sekery, když obvyklý je opačný mechanismus (ostřím od vlastního těla, aby nedošlo ke zranění).
117. Za této situace, kdy má soud nalézací za vyloučenou variantu, že by došlo k napadení poškozeného v čelně čelním postavení, za situace, kdy by poškozený vnímal způsob napadení, případně mezi ním a obžalovaným probíhala komunikace, nelze při charakteru útoku vycházet z variant nabízených v rámci rozhodnutí odvolacího soudu (jiná právní kvalifikace apod.). K dalším namítaným problémům (nepřesvědčivým závěrům) týkajícím se úderu břitem (ostřím) sekery či intenzitě úderu je nutné uvést, že mechanismem vzniku poranění se soud podrobně

zabýval. Kontakt s čelem (případně i tváří) poškozeného musela mít ta část sekery, na které byly zjištěny krevní stopy. Tento závěr ovšem neříká prakticky nic o postavení sekery v době náprahu obžalovaného. Z provedeného dokazování byla jednoznačně vyloučena varianta skutkového děje ve verzi obžalovaného a pak logicky zbývá jen varianta poškozeného, která navíc po celou dobu je konstantní a odpovídá i dalším provedeným důkazům, tedy právě náprah ostrým (břitem) a po sražení rány (změně směru) dopad zadní částí (ostrým rohem hrany) sekery. Z hlediska intenzity soud vychází ze závěrů znaleckého posudku, kdy znalec jednoznačně opakovaně reálně vzniklý následek spojuje se střední dopadovou intenzitou. Při prokázaném odklonění úderu, jeho ztlumení (obžalovaným synovi doznáný úder topůrkem zjevně do ruky poškozeného), musela být intenzita vlastního úderu zjevně vyšší, kdy soud ji popsal na stupnici slabá - střední - vysoká, právě údajem vysoká (vyšší než střední) tedy vedena značnou silou (nikoli slabě) a to bez ohledu na to, zda na ruce poškozeného toto zanechalo následky. Nálezací soud se navíc (obiter dictum) při dané intenzitě úderu nedomnívá, že by byl z hlediska následku, a případného srozumění s tímto, dopadem kovového nástroje použitého s rozmachem ze shora na hlavu (konkrétně týl při útoku zezadu – tam úder směřoval před otáčením poškozeného) poškozeného, zásadní rozdíl v úderu břitem sekery či zadní částí sekery. I kdyby obžalovaný použil např. kladivo odpovídající hmotnosti a rozměrů, tedy nástroj bez ostrých hran, bylo by očekávatelné, že může dojít až k fatálnímu následku.

118. Oproti obžalobě soud (shodně s prvotním rozhodnutím) podrobněji upřesnil ve výroku rozsudku úmysl obžalovaného ve vztahu ke způsobenému následku s tím, že popsal variantu minimálně úmyslu nepřímého k usmrcení, kdy vycházel z provedeného dokazování ve vztahu k charakteru napadení.
119. Soud s ohledem na výše uvedené závěry jako nadbytečné nedoplňoval dokazování, když ze strany obhajoby bylo navrženo zejména zpracování revizního znaleckého posudku z odvětví forenzní biomechaniky k odstranění pochybnosti ohledně mechanismu vzniku poranění poškozený J.. Znalec v rámci hlavního líčení upřesnil a objasnil své závěry, kdy teoreticky připustil i možnou variantu napadení popisovanou obžalovaným a pochybnosti o mechanismu útoku, které vždy budou nabízet jisté teoretické rozpětí, má soud za dostatečně prokázané dalšími důkazy. Tedy ani revizní posudek by na základních závěrech nemohl nic změnit (k napadení nedošlo mechanismem popisovaným obžalovaným). Stejně tak soud nepovažoval za nutný opětovný výsledek svědka D. K., který navrhl (ponechal na zvážení) státní zástupce, když tento již vyslechnut byl a jeho údaje odvolací soud nerozporoval.

B/ Právní kvalifikace

120. Trestné jednání obžalovaného A.Š. spočívalo v tom, že sekerou s délkou 35 cm a váhou cca 1 kg, s minimálně vědomím možných následků, s rozmachem, s vysokou mírou intenzity úderu (čemuž odpovídá po ztlumení úderu obrannou reakcí poškozeného minimálně střední dopadová síla) zezadu udeřil ve směru na hlavu poškozeného J., tedy do oblasti, kde jsou uloženy pro život důležité orgány, kdy pouze v důsledku aktivní obrany poškozeného došlo pouze k relativně marginálnímu následku na kůži poškozeného.
121. Následkem vzniklým v přímé příčinné souvislosti s popsáním trestným jednáním obžalovaného byla relativně drobná zranění poškozeného, podrobně popsána ve výroku rozsudku (případně ve znaleckém posudku z oboru zdravotnictví), kdy ovšem zranění, která mohla nastat při plném zásahu hlavy při daném mechanismu útoku, jeho intenzitě a použité zbrani mohla mít za následek jeho smrt v důsledku uvedeného napadení.
122. Za pokus trestného činu je podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku považováno jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu a jehož se pachatel dopustil v úmyslu trestný

Shodu s prvopisem potvrzuje: Martina Střechová

čin spáchat, pokud nedošlo k dokonání. Zde je evidentní, že možný neodvratitelný následek nenastal jen díky náhodě (aktivní obraně poškozeného). Obžalovaný v době ukončení svého jednání (máchnutí sekerou proti hlavě poškozeného) vykonal vše, co by jinak s vysokou pravděpodobností mohlo vést k dokonání.

123. Obžalovaný A. Š. svým jednáním porušil zájem společnosti na ochraně lidského života, který je objektem zločinu vraždy podle § 140 trestního zákoníku. Život člověka je jednoznačně prvořadou hodnotou, na jejíž ochraně má každá civilizovaná lidská společnost zvláštní zájem, což je ostatně vyjádřeno i v článku VI. Listiny práv a svobod, která je součástí Ústavního pořádku ČR. Citované zákonné ustanovení mimo jiné zakotvuje právo každého na život i to, že nikdo nesmí být zbaven života. Kdy i s ohledem na rozsah trestně právní ochrany (možné sankce) je zřejmé, že se jedná o prioritně chráněný zájem.
124. Vedle naplnění znaků objektu a objektivní stránky (jednání, následek, příčinná souvislost) se soud zabýval také dalšími obligatorními formálními znaky trestného činu, a to zejména znakem subjektu a subjektivní stránky.
125. Nezbytným znakem subjektu, pachatele trestného činu, je věk a přičetnost. Provedeným dokazováním soud zjistil, že obžalovaný v době spáchání trestného jednání byl zletilý, tedy naplnil podmínku ustanovení § 25 trestního zákoníku. Rovněž o jeho duševním stavu nebyly shledány žádné pochybnosti, a to ani v tom směru, že by bylo nezbytné zkoumat jeho duševní stav soudními znalci, když zde soud hodnotil i jeho celkové vystupování v rámci trestního řízení. Ustanovení § 26 trestního zákoníku vyžaduje, aby pachatel v době spáchání trestného činu byl schopen rozpoznat jeho protiprávnost a svoje jednání ovládat. Na základě této části dokazování dospěl soud k závěru, že obžalovaný byl v době spáchání trestného činu se zřetelem k svému věku i duševnímu stavu plně trestně odpovědný, neboť naplnil podmínky věku i přičetnosti, jež jsou znaky subjektu (pachatele) trestného činu, kdy byl schopen rozpoznat škodlivost svého jednání (viz jeho následné jednání). Soud dále konstatoval, že nenastaly podmínky pro posouzení obžalovaného jako např. nepřičetného pachatele ve smyslu ustanovení § 26 trestního zákoníku, či pachatele se zmenšenou přičetností dle § 27 trestního zákoníku a nenastaly ani podmínky pro závěr o stavu tzv. zmenšené přičetnosti, který si pachatel nepřivodil, a to ani z nedbalosti vlivem návykové látky, jak má na mysli ustanovení § 40 trestního zákoníku.
126. S ohledem na jeho intelektové schopnosti, když nejsou žádné poznatky o jejich narušení, mu muselo být nepochybně známo, že se dopouští jednání škodlivého, když se jedná o skutečnosti obecně známé. Zjevně věděl, že nelze násilím (a už vůbec ne zbraní do míst uložení důležitých orgánů) nepřiměřeně reagovat na (ve srovnání s ohrožením života) relativně marginální podnět (zde již jen možný verbální konflikt, po zjevně ukončeném předchozím napadání, které by teoreticky mohl vnímat jako útok na své děti). V případě, že by jeho jednání mělo být odpovědí na předchozí napadení, musel by je soud vnímat jako mstu.
127. Dalším formálním znakem trestného činu je pak jeho subjektivní stránka, která zahrnuje znaky, týkající se psychiky pachatele. Obligatorním znakem této subjektivní stránky je zavinění. Naplnění znaku zavinění je nezbytné z hlediska trestní odpovědnosti, která je v trestním právu konstruována jako odpovědnost subjektivní, tedy za zaviněné jednání. Zavinění je pak z pohledu právní teorie považováno za vnitřní psychický vztah pachatele k podstatným složkám trestného činu, zejména k jeho objektivní stránce, tedy jednání, následku a příčinné souvislosti mezi nimi, a k objektu. Zavinění v sobě obecně zahrnuje složku intelektuální, tedy vědění pachatele, vnímání pachatele, a dále složku volní, která zahrnuje chtění nebo srozumění, tedy rozhodnutí pachatele jednat určitým způsobem. Trestný čin, jímž byl obžalovaný uznán vinným, je pak konstruován jako trestný čin úmyslný (§ 13 odst. 2 trestního zákoníku). To znamená, že z hlediska znaků subjektivní stránky musí být splněny podmínky buď přímého úmyslu, jak vyžaduje § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, nebo podmínky úmyslu nepřímého, jak vyžaduje § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku.

128. Při hodnocení zavinění opírá soud svoje závěry zejména o provedené důkazy, z nichž dovodil zejména závěr o aktivním jednání obžalovaného vůči poškozenému, jakož i další skutková zjištění, která se týkají objektivní stránky, tj. konkrétního trestného činu, především jednání obžalovaného (charakter a místo útoku, jeho intenzita, charakter použité zbraně, apod.), zejména ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, který se týká zranění poškozeného.
129. Při zachování intelektuální složky (vědomí protiprávnosti jednání) má pro specifikaci zavinění jako přímého nebo nepřímého úmyslu pak význam charakter složky volní, tedy, jak je výše rozvedeno, chtění nebo srozumění pachatele a to i s ohledem na kvalifikovanou skutkovou podstatu jeho jednání. Závěry o tom, že čin byl spáchán úmyslně, lze, pokud chybí doznání obžalovaného, činit z okolností činu objektivní povahy. Tyto okolnosti soud hodnotil všechny v jejich souvislosti, když nelze přikládat zásadní význam jen některé z nich.
130. Obžalovaný napadl jiného, a to přinesenou sekerou (věcí, kterou lze učinit útok proti tělu důraznějším, tedy zbraní ve smyslu ustanovení § 118 trestního zákoníku), kdy s ohledem na jím použitý předmět (zbraň), vysokou intenzitu úderu a místo na těle poškozeného, kam úder směřoval, musel vnímat možný devastující charakter zásahu pro možné přežití poškozeného a s tímto musel být minimálně srozuměn. Soud zde proto kvalifikoval zavinění obžalovaného s ohledem na výše uvedené, jako (minimálně) nepřímý úmysl ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Obžalovaný si musel být s ohledem na minimálně běžné rozumové schopnosti a znalosti vědom toho, že osoba napadená sekerou daným mechanismem, tedy úderem s náprahem do hlavy má většinou zranění, která ji přímo ohrožují na životě a nikoli pouze na zdraví, kdy si vyžadují v případě přežití vlastního útoku pro záchranu života intenzivní lékařskou péči (tedy zranění tohoto mechanismu mohou vést nejen k prakticky okamžitému úmrtí, což v daném případě reálně hrozilo při závažnějším poranění lebky a s tím spojeném poranění mozku, ale i ke smrti v důsledku krvácení pod pleny mozkové apod.), a s tímto jednáním i následkem byl srozuměn. I z tohoto důvodu proto soud nemohl akceptovat naznačenou obhajobu (ostatně ani naznačené závěry soudu II. stupně) ve smyslu možné akceptace způsobení pouze ublížení na zdraví, či případně těžké újmy, když těžká újma minimálně ve smyslu § 122 odst. 2 písm. e) trestního zákoníku mohla nastat i při fakticky nastalé (střední) dopadové intenzitě, při zásahu očního bulbu (možné ztráty jednoho oka), když od tohoto následku dělily poškozeného řádově centimetry. Přitom vlastní intenzita úderu musela být zjevně větší než prokázaná dopadová, když došlo k jejímu utlumení v důsledku obrany poškozeného a takováto intenzita byla způsobitelná ke vzniku fatálního následku.
131. Vedle zavinění, jakožto obligatorního znaku subjektivní stránky trestného činu se soud zabýval i motivem, který je obecně znakem fakultativním. Motiv, v psychologickém pojetí označovaný jako pohnutka, je v rovině trestněprávní chápán jako určitý podnět, který vedl pachatele ke spáchání trestného činu. V tomto konkrétním případě jím bylo zjevně (dle údajů obžalovaného) negativně vnímané jednání poškozeného ve spojení s obavou o své děti.
132. Právě myšlenkové pochody obžalovaného a jejich výraz navenek jsou pak zásadní pro právní kvalifikaci jeho jednání. Trestný čin vraždy obsahuje v odstavci prvním samostatnou skutkovou podstatu vraždy prosté, kdy pachatel jedná v náhlém hnutí mysli a v odstavci druhém další samostatnou, ve své podstatě kvalifikovanou skutkovou podstatu, kde je přísněji posuzováno, pokud dojde k usmrcení jiného s rozmyslem nebo po předchozím uvážení. Tyto pojmy vymezují zvláštní kvalifikační okolnost, když představují spojení úvahy pachatele a z ní vzešlého úmyslu. Zde je vycházeno z toho, že volní jednání probíhá ve dvou etapách, rozhodovací a realizační a lze tedy hovořit o uváženém myšlenkovém procesu pachatele na rozdíl od afektu jako prudkého hnutí mysli. V daném případě soud považuje jednání obžalovaného za jednání s rozmyslem ve vztahu k vlastnímu útoku, když prvotně právě ono zvážení svých schopností v případném konfliktu (a vyzbrojení se) považuje za součást úvah o napadení poškozeného, kdy pohotovost k tomuto je zjevná z jeho následného jednání, kdy je i s ohledem na časovou návaznost

(bezprostřední jednání) evidentní, že v tomto okamžiku již obžalovaný pracoval s předpokladem razantního útoku proti poškozenému. Faktický útok zezadu na poškozeného, tedy výběr místa na těle, kam útočí, jen toto dokresluje.

133. Při právní kvalifikaci jednání obžalovaného se soud opětovně zabýval i možným užitím privilegované skutkové podstaty trestného činu zabití podle § 141 trestního zákoníku. Podle tohoto ustanovení je spáchání tohoto trestného činu úmyslným útokem pachatele na život jiného podmíněno buď silným rozrušením pachatele v době činu, které vyvolal strach, úlek, zmatek nebo jiné omluvitelné hutí mysli pachatele, anebo vyžaduje předchozí zavrženíhodné jednání poškozeného. Strach, úlek nebo zmatek pachatele se podřazují pod obecný pojem omluvitelných hnutí mysli, která pocházejí z polehčujících a pochopitelných duševních stavů pachatele. Tato omluvitelná hnutí mysli mohou navazovat jen na podněty mimořádné intenzity a závažnosti, protože musí vyvolat silné rozrušení pachatele. Nejedná se o pouhé silnější emoce, ale o emotivní prožitky vystupňované, které sice nutně neovlivňují přičetnost, ale vedou ke značnému zúžení vědomí pachatele a k oslabení jeho zábran. Stejně tak podmínka, spočívající v předchozím zavrženíhodném jednání poškozeného, negativní charakter tohoto provokujícího jednání poškozeného a jeho míra musí být v odpovídajícím poměru ke značnému významu objektu skutkové podstaty zločinu zabití, jímž je lidský život. Mělo by tedy jít o úmyslné jednání poškozeného, které je mimořádně zlé, zraňující, ponižující nebo hrozící způsobením závažné újmy na právech.
134. V daném případě však podmínky pro tento postup neshledal. Je sice pravdou, že obžalovaný v rámci své obhajoby prakticky od prvopočátku prezentoval svou obavu z poškozeného a to v kontextu jeho předchozího jednání vůči synům, případně své historické zkušenosti s ním, ovšem přes snahu prezentovat tuto osobu jako zcela zavrženíhodnou v rámci následné racionalizace (zdůvodnění) svého jednání, nelze přehlédnout, že poškozený, který sice svým habitem může vzbuzovat u osob méně urostlých obavy, se v době, kdy byl napaden, nepředstavoval přímou hrozbu a jeho předchozí jednání také zjevně nevykazovalo mimořádnou intenzitu, když svědci E. a G. Š., vůči kterým se primárně vymezoval, situaci nevnímali v daný okamžik nijak vyhroceně, když je prezentováno jisté uklidnění situace. Tedy vlastní jednání poškozeného zjevně nemůže být vnímáno jako skutečnost odůvodňující použití dané privilegované skutkové podstaty. Takovým důvodem pak nemůže být ani případný psychický stav obžalovaného, kdy soud sice akceptuje jistou formu rozrušení související s vnímaným konfliktem (možná potencionálním naléháním současné manželky), ale nelze jej vnímat jako omluvitelné hnutí mysli, které by vedlo k výraznému zúžení schopnosti vnímání. Obžalovaný sám popisuje konflikt nikoli jako jednání právě v důsledku takového stavu, ale naopak přesně vnímá situaci, komunikuje a dochází k oné ve své podstatě nešťastné náhodě v důsledku jeho obranné reakce. Přestože soud má z provedeného dokazování jeho skutkový popis za vyloučený, nelze tuto skutečnost, ono zjednodušeně zúžené vnímání, dovodit ani ve skutkové variantě, kterou má soud za prokázanou. Obžalovaný sám přesně vnímá, že konflikt s jeho syny je v takovém stádiu, že přímé ohrožení nehrozí (jím popsání dostatečná vzdálenost syna G. od poškozeného, kterou vnímá a takto vyhodnocuje) a nemá tak důvod k napadení, rozhodně tedy nejedná v žádném akutním šoku apod., když navíc chybí onen zásadní podnět mimořádné intenzity, a to přestože v rámci jedné ze závěrečných řečí obžalovaný své jednání popisuje jako jednání v afektu.
135. Na základě shora provedeného dokazování tedy soud jednoznačně konstatoval, že obžalovaný A. Š. se dopustil trestného jednání tak, jak je ve výroku rozsudku uvedeno, kdy naplnil všechny formální znaky skutkové podstaty vraždy podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku ve stádiu pokusu.
136. Vzhledem k výše uvedeným skutkovým závěrům tak jednoznačně nepřipadá do úvahy konstrukce právní kvalifikace tak, jak byla prezentována v usnesení soudu II. stupně.

137. Jednání obžalovaného je ve smyslu § 12 odst. 2 trestního zákoníku společensky škodlivé, přičemž v daném případě nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu.

C/ Trest

138. Při úvaze o druhu a výši trestu hodnotil soud ve smyslu ustanovení § 39 odst. 1, odst. 6 písm. c) trestního zákoníku kromě povahy a závažnosti spáchaného trestného činu i osobní, rodinné, majetkové a jiné poměry obžalovaného, jeho dosavadní způsob života a možnosti jeho nápravy, u pokusu trestného činu přihlédl též k tomu, do jaké míry se jednání pachatele k dokonání přiblížilo, jakož i k okolnostem a k důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo, dále přihlédl k chování pachatele po činu, a současně vzal v úvahu i účel trestu, jímž je i ochrana společnosti před pachateli trestných činů, snaha zabránit odsouzenému v dalším páchání trestné činnosti a vychovat jej k tomu, aby vedl řádný život a tím působit výchovně i na ostatní členy společnosti, tedy generální i individuální prevence.
139. Povaha a závažnost trestného činu jsou pak určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Z pohledu jednotlivých kritérií závažnosti trestného činu považuje soud jednání obžalovaného za velmi závažné a to zejména možným následkem.
140. V případě obžalovaného A.Š. soud vzal v úvahu skutečnost, že tento je ženatý, otec tří zletilých dětí, má střední vzdělání (zámečník s maturitou). V současné době je zaměstnán jako operátor ve společnosti XXXX s.r.o. Z předchozího zaměstnání u společnosti XXXX s.r.o. je hodnocen pozitivně. Dle vlastních údajů je nemajetný, s příjmem v posledním zaměstnání cca 20.000 Kč čistého měsíčně. Jedná se o občana Slovenské republiky s povoleným dlouhodobým pobytem v České republice (viz č. l. 311-313). Z opisu rejstříku trestů fyzických osob (č. l. 320 a 342, 485) bylo prokázáno, že v České republice ani ve Slovenské republice nebyl v minulosti soudně trestán. V místě svého trvalého bydliště byl v posledních třech letech opakovaně (celkem 7x v letech 2016-2017) projednáván pro přestupek, jak vyplývá ze zprávy Města Blansko (č. l. 317). Ve všech případech se jedná o přestupky proti občanskému soužití podle § 49 zákona č. 200/1990. Dle výpisu z ETŘ (č. l. 405-407) se jednalo opakovaně o napadení rodinných příslušníků a to jak verbální tak fyzické (manželky R. se způsobením modřin).
141. Soud proto hodnotil jako polehčující okolnost ve smyslu § 41 písm. j) trestního zákoníku tu skutečnost, že a přičinil se o odstranění škodlivých následků trestného činu, (kdy takto je nutno vnímat, že uhradil způsobenou škodu, byť až po upozornění v hlavním líčení, případně se pokusil dohodnout na nějaké formě satisfakce, kdy takto soud hodnotil jeho dopis poškozenému s nabídkou satisfakce). Jako specifickou polehčující okolnost, blížící se ustanovení § 41 písm. b) trestního zákoníku, soud hodnotil míru rozrušení obžalovaného, kdy toto sice nenaplnovalo znaky silného rozrušení (viz výše), ale ve spojení se skutečností, že tuto obavu měl o syny (případně minimálně o jednoho, u kterého mohl vnímat konflikt) lze tuto skutečnost z hlediska motivace vnímat právě jako okolnost polehčující. Jako okolnost přitěžující ve smyslu § 42 písm. c) trestního zákoníku pak hodnotil onu zákeřnost napadení zezadu. Jiné přitěžující či polehčující okolnosti soudem shledány nebyly, když ve vztahu k případné účinné lítosti je nutno poznamenat, že chybí úplné doznání a k náhradě škody došlo až poté, co obžalovaný byl upozorněn předsedou senátu na uplatněný nárok na náhradu škody, když v rámci hlavního líčení tento formálně deklaroval svou ochotu vše uhradit, ovšem s tím, že jej nikdo o náhradu nepožádal. Stejně tak nelze osobu obžalovaného vnímat, jako osobu, která do spáchání trestného činu vedla řádný život, když zde není rozhodující, že je soudně netrestán, ale právě ono vedení řádného života, což lze, s ohledem na jeho přestupkovou minulost, vyloučit.

142. Se zřetelem ke všem rozhodným okolnostem případu i osobě obžalovaného, mu pak uložil trest odnětí svobody na samé dolní hranici zákonné trestní sazby podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku, a to v trvání dvanácti roků, když podle citovaného zákonného ustanovení bylo možno pachateli uložit trest odnětí svobody v rozmezí 12-20 let, což odpovídá jak povaze a závažnosti trestného činu, která je hodnocena v dolní polovině stupně typového tak i osobě obžalovaného, o němž nelze říci, s přihlédnutím k jeho přestupkové minulosti v posledním období, že by žil řádným životem, jeho věku, skutečnosti, že řádně pracuje, kdy v jeho případě se jednalo o (rozsahem) excesivní jednání ovšem navazující na předchozí verbální i fyzické útoky, i tomu, že jednání z hlediska následku zůstalo ve stádiu pokusu (byť bez vůle obžalovaného), tak jistě specifické situaci související s vlastním jednáním obžalovaného, kdy primárně jeho jednání směřovalo k sice zcela nepřiměřené, ale přesto jakési „ochranné“ reakci, ale zejména možnostem jeho resocializace, tedy možnosti výchovného působení na něj, a to i s přihlédnutím k jeho postoji k trestné činnosti, když soud shledal, že obžalovaný nemá dostatečný náhled této trestné činnosti (tuto fakticky neguje a svůj podíl bagatelizuje) a nelze tak předpokládat lepší prognózu resocializace.
143. S ohledem na výše uvedené soud neshledal podmínky pro mimořádné snížení trestu, tedy ukládání trestu pod spodní hranici zákonné trestní sazby dle § 58 odst. 1 trestního zákoníku. Toto ustanovení představuje prostředek soudcovské individualizace trestu, který umožňuje zmírnění trestu odnětí svobody (za splnění dalších zákonných podmínek). Postup podle tohoto ustanovení umožňuje řešit situaci, kdy vzhledem k okolnostem konkrétního případu nebo osoby pachatele představuje i trest na dolní hranici zákonné sazby trestu odnětí svobody pro pachatele nepřiměřený trest, s tím, že nápravy lze dosáhnout i trestem mírnějším. Dané tři podmínky (okolnosti věci či poměry pachatele, nepřiměřenost trestu i při dolní hranici zákonné sazby a možnost nápravy kratším trestem) přitom musí být naplněny společně. Pro aplikaci tohoto ustanovení je přitom nutné respektovat zvláštní, výjimečný charakter tohoto ustanovení a použít ho jen v těch případech, kdy lze přesvědčivě dovodit splnění všech uvedených podmínek. Nemůže se jednat o souhrn jakýchkoliv „polehčujících“ okolností, nýbrž jen takových, které se v dané kvalitě nebo kvantitě u konkrétního trestného činu běžně nevyskytují a výrazně snižují závažnost trestného činu. Okolnosti případu (ostatně i osobu pachatele) obecně reflektují obvyklé polehčující okolnosti a pro případ jejich akceptace z hlediska mimořádného snížení trestu by se muselo jednat o okolnosti výjimečné intenzity a charakteru. Tedy nikoli např. prosté doznání, předchozí řádný život (navíc v této věci shledány nebyly), kdy tyto za výjimečné považovat zpravidla nelze. Z hlediska konkrétních okolností tohoto případu by tak bylo teoreticky možné přihlížet pouze k motivaci jednání obžalovaného včetně výše zmíněného rozrušení, když jiné polehčující okolnosti shledány soudem nebyly. Poměry pachatele, které je ovšem nutno vnímat i z hlediska možné nápravy, by obecně musely být takového rázu, že trest odnětí svobody uložený v rámci normální (nesnížené) zákonné trestní sazby, byť i na její dolní hranici, by byl u konkrétního pachatele důvodně vnímán jako podstatně citelnější než u jiných pachatelů a byl by příliš přísný. Zde se typově jedná o situaci, kdy pachatel trpí závažnou chorobou a výkon trestu uloženého v rámci trestní sazby by byl pro něho zvlášť obtížný, nebo by měl pro něho zvlášť nepříznivé následky, nebo že pachatel je živitelem mnohočlenné rodiny, která je závislá na jeho výdělku, přičemž nepřítomnost pachatele v rodině po delší dobu by mohla ohrozit řádnou výživu a výchovu těchto osob apod. Ani tyto mimořádné skutečnosti přitom v dané věci nebyly shledány, když takto lze teoreticky vnímat pouze věk obžalovaného. I skutečnost, že je dosud soudně netrestán, případně, že i zbytek jeho rodiny vede řádný život (s výhradou výše uvedeného), nemůže být vnímán jako něco výjimečného, když by se mělo jednat o běžný standard. K první podmínce lze tedy shrnout, že poměry či okolnosti spáchaného činu se musejí vyznačovat alespoň v nějakém směru neobvyklostí a výjimečností, v jejímž důsledku by bylo možné zvažovat onu nepřiměřenost sankce. Sama tato nepřiměřenost, jako druhá podmínka, přitom nemůže pouze reflektovat následek (zda fakticky marginální), či stádium trestného jednání, pokud jsou naplněny znaky konkrétní skutkové podstaty a možná výše trestu odpovídá

zákoně upravě. Navíc je evidentní, že obžalovaný trestnou činnost nadále bagatelizuje a nelze tak dovodit ani splnění poslední zákonné podmínky, když tato se přímo váže na akceptaci nesprávnosti jednání a schopnost nápravy, která při této míře reflexe nemůže být vnímána jako dostatečná (v případě nižšího trestu). Proto soud uzavřel, tak jak bylo již výše uvedeno, že v této trestní věci nejsou dány žádné výjimečné okolnosti případu nebo mimořádné poměry pachatele, pro které by uložení trestu odnětí svobody v rámci nesnížené sazby uvedené v § 140 odst. 2 trestního zákoníku bylo možno považovat za nepřiměřené přísné. Nejsou tak splněny základní zákonné podmínky pro to, aby při rozhodování o trestu mohlo být aplikováno ustanovení § 58 odst. 1 trestního zákoníku.

144. Ze zákona se jedná o trest nepodmíněný a rozhodování soudu tak bylo omezeno pouze na stanovení typu věznice. Vzhledem k tomu, že je mu ukládán trest za zvlášť závažný zločin ve výměře přesahující osm let, jsou ze zákona splněny podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou (§ 56 odst. 2 písm. b/ trestního zákoníku) a soud jej proto do tohoto typu zařadil, když opět neshledal podmínky pro využití moderačního ustanovení § 56 odst. 3 trestního zákoníku, tedy zařazení obžalovaného do mírnějšího typu věznice, přestože se jedná o prvotrestaného, právě vzhledem k výše uvedenému, tedy s přihlédnutím k závažnosti trestné činnosti a stejně tak k postojům obžalovaného k této.
145. Dále pak soud rozhodl o uložení trestu propadnutí věci spočívající v propadnutí věci užitě k trestné činnosti a patřící obžalovanému, tedy sekery a nože specifikovaných ve výroku rozsudku, kdy je obecný zájem společnosti na tom, aby takovéto věci nadále nebyly k dispozici pachateli trestné činnosti.
146. Tyto tresty, tak jak byly uloženy, dle názoru soudu splňují podmínky účelu trestu, tedy jak generální, tak zejména individuální prevence, kdy trest odnětí svobody je nutno považovat za trest relativně mírný, kdy i vzhledem k jeho dosavadní zachovalosti lze očekávat naplnění účelu trestu i při působení tímto nižším trestem (ovšem v rámci zákonné trestní sazby) a celkovou výměru trestu odnětí svobody lze považovat za dostatečnou.

D/ Náhrada škody

147. V rámci adhezního řízení, které je součástí řízení trestního, rozhoduje soud o nárocích na náhradu škody těch poškozených, kteří se řádně a včas připojili k trestnímu řízení a výši svého nároku prokázali.
148. V případě tohoto trestného jednání se řádně s nárokem na náhradu majetkové škody připojila pouze Zdravotní pojišťovna Ministerstva vnitra České republiky (č. l. 55a), na kterou přešlo oprávnění v souvislosti s úhradou nákladů léčebné péče o poškozeného, kdy podle § 55 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb. o veřejném zdravotním pojištění má příslušná zdravotní pojišťovna vůči třetí osobě právo na náhradu těch nákladů na hrazené služby, které vynaložila v důsledku zaviněného protiprávního jednání této třetí osoby vůči pojištěnci. Poškozený V. J. se se svým nárokem do zahájení dokazování řádně nepřipojil, když za takovéto připojení nelze považovat vyjádření, kdy požadoval náhradu škody ve výši stanovené příslušnými zákony (v rámci podání vysvětlení č. l. 268).
149. Zdravotní pojišťovna Ministerstva vnitra České republiky požadovala na náhradu vynaložených nákladů částku 2.074 Kč, kdy toto připojení se splňovalo náležitosti, tedy bylo z něj zřejmé, jakého nároku, specifikovaného jednotlivými úhradami za konkrétní položky (viz č. l. 55b-55d), v jaké výši, vůči komu a z jakého titulu se domáhá. Podle § 2960 občanského zákoníku, věta první před středníkem: „Škůdce hradí též účelně vynaložené náklady spojené s péčí o zdraví poškozeného, s péčí o jeho osobu nebo jeho domácnost tomu, kdo je vynaložil ...“

150. Obžalovaný pak dne 21. 8. 2019 soudu doložil potvrzení o úhradě celé této částky dne 21. 8. 2019 na účet 21199107031/0710, tedy účet uvedený v návrhu poškozené (č. l. 55a). Soud proto opakovaně poškozenou odkázal s jejím nárokem na náhradu majetkové škody na řízení ve věcech občanskoprávních, když z předložených podkladů vyplývá, že tento nárok byl již uhrazen a ze strany této poškozené nedošlo ke zpětvzetí nároku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možné podat odvolání do 8 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo, že chybí.

Odvolání musí být v zákonné lhůtě případně v další lhůtě určené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo vytýkány. Státní zástupce je povinen uvést zda odvolání podává byť i z části ve prospěch či neprospěch obžalovaného.

Odvolacím soudem bude odmítnuto odvolání, které nesplňuje náležitosti obsahu odvolání.

Brno 1. září 2020

Mgr. Aleš Novotný v. r.
předseda senátu